

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Червень

Ч. 6. 1955

June

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XII. ЧЕРВЕНЬ, 1955 Ч. 6.

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу
909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.Передплата у Злучених Державах Америки
для членок Союзу Українок Америки
залишається в 1955 р. 2.50 дол.

Річна передплата для нечленок 3 дол.

Передплата в Канаді 3 дол.

Річна передплата в Англії
й Австралії 1½ ф. ст.

Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодинокі число 30 центів

OUR LIFE

VOL. XII. JUNE, 1955 No. 6.

Edited by Editorial Board

Monthly publication except August, of the Ukrainian
National Women's League of America, Inc.

909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

Subscription in the United States for members
\$2.50 per year; non-members \$3.00 per year, half
year \$1.75. Subscription in Canada \$3.00 per year,
half year \$1.75. Subscription in England and
Australia 1½ pound sterling, per year. Subscrip-
tion in France 900 francs, per year.Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.**ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"****КАНАДА:**
Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
Canada**КАНАДА:**
Mrs. Lewka Romanyk
1252 Broadview Ave.
Toronto, Ont., Canada
Telephone: HA 6036**ФРАНЦІЯ:**
Mme. Nina Kovalenko
14, rue des Cannelles
Paris 6
France**АВСТРАЛІЯ:**
Mrs. V. Levytsky
69 Maxham Rd.
Old Toon Gabbie NSW
Australia**З М І С Т**

О. К. Використаймо вакації! 1	Орися: Зирк у тутешню кухню! 14
П. Тичина: Уночі 2	За наше місце 15
Довкруги 6 Зіздз УККА 2	Л. Б.: Конгрес у Цейлоні 16
А. Б.: На Гуцульщині 3	Л. Вітошинська: Ще про 70-ліття 17
Ст. Нагірна: Український Музичний Інститут 5	На чолі Комітету Українок Канади 17
М. Остромира: У пластовому таборі 6	Дитяче вишиване вбрання 19
Др. Н. Синявська: На нашу анкету 7	Two Ukrainian Conventions 21
Нові книжки: „Чічка“ 8	The Ukrainian Institute of Music 22
А. Бура: За вираз у танку 9	Л. Храплива: Нова ляля 23
Із проектів на Конвенцію 10	К. Колточок: Зелені свята 24
Л. Б.: Відійшла піонерка 11	Л. Л. Р.: Вороненя 24
Орися: Їжа з моря 13	К. Фоссек: Звідки взялися незабудьки 25
С. Стечишин: Часник прийшов до вжитку . . 14	Вістки з Централі 26
	При громадській роботі 27

На обгортці світлина Павлини Панамаренко, довголітньої членки Гол. Управи СУА, що
упокоїлася дня 13. травня 1955 року. — Гл. статтю на стор. 11.

Використаймо вакації!

(Матерям під розвагу)

Ще кілька днів і скінчиться шкільний рік, а з тим почнуться вакації, на які ждуть і батьки і діти. Діти вже мають досить навчання. Хочуть чогось нового. Їх манить сонце, вода — свобода. Прагнуть заслуженого відпочинку. Перед батьками стає питання, як виповнити дітям час вакацій, щоб відпочинок не перемішився у безділля, а використаний плідно приніс успіхи і в розвою фізичнім і духовім дитини.

І перед матір'ю-українкою виринають спогади з її дитячих і юнацьких літ. Вона пригадує собі скільки втіхи і вражень приносив їй вакаційний час. У гурті своїх ровесниць відбувала прогульки й мандрівки. У спільних невігодах зживались. І вчилися любити Україну та гартували сили, щоб стати до боротьби за неї.

Мимоволі перебігає думками до своїх дітей. Тут щось не так. Її діти не є такими, як вона була в тому віці. Може й те, що вони народились на чужині, а може й те, що інший тепер стиль життя. Так, вони інші, як вона була. Але це не звільняє її, матері, від обов'язку, дати їм хоч уяву того, що вона колись у дитинстві переживала.

А щоб зрозуміти як слід це все, вона лине думками на Україну. Вже більше тридцяти років ворог виховує молодь без Бога і в невідомості свого національного „я“. А тепер завдає їй найважчого удару, відриваючи її від рідного кореня. Бо молодь, яка вимагає ще батьківського провладу, вивозить ген із України заселювати дикі степи Казахстану. Не могли знищити України поліційними методами, то пробують ще одного способу, жадливішого в наслідках. Позбавляють її квіту, виривають її корінь.

І в обличчі того ростуть обов'язки матері-українки на еміграції. Наші діти призначені Богом на збереження фізичне. І враз із тим треба впоїти їм і те духове, що Бог і Україна від них вимагає. Мусимо використати кожен нагоду на те, щоб наші діти не забули України. Хто зна, чи не стануть вони колись вирішним чинником у боротьбі, чи не залежатиме від них відбудова Батьківщини?

На це власне й маємо використати двомісячний час вакацій. Вислати дитину на табір, де вона під вмільним оком виховника буде плекати все те, що в ній запалить любов до рідного

краю. Де вона заправиться до життя у таборовому гурті. Де вона між своїми ровесниками позбудеться комплексу меншвартості та засвоїть при гутірках чи грах знання українства. Набере свідомості, що вона є членом хоч тепер поневоленої, але великої і славної в минуле спільноти.

Всі ми памятаємо такі зустрічі з власного дитинства. Всі, що колись таборували чи мандрували верхами гір, до нині згадують фрагменти з того життя. Ще й нині маємо друзів, що їх придбали при тій нагоді. Наші виховники ще й нині мають місце у наших серцях і глибоку пошану, як ті, що показали нам шлях у життя.

В Америці майже в кожній родині ситуація така, що батьки працюють. І діти на час вакацій є властиво без опіки. А ту опіку, получену з вихованням, із побутом на свіжому повітрі, сонці та чистій воді дають літні табори. Не відмовляймо нашим дітям цієї можливості! Не відмовляймо їм романтики у перебуванні з природою, яка у сполучі з випробуваннями засобами виховання школить характери. А Україні тепер, як ніколи треба сильних і мужніх характерів! О. К.

Уночі,
Як Чумацький Шлях сріблисту куряву простеле,
Розчини вікно, послухай:
Слухай:
Десь в небі плинуть ріки,
Потужні ріки дзвону Лаври і Софії!
Човни золотії
Із сивої-сивої Давнини причалюють,
Човни золотії.
... З хрестом,
Опромінений,
Ласкою Божою в серце зраниений
Виходить Андрій Первозваний.
Ступає на гори:
— Благословенні будьте, гори, і ти, ріко мутная!
І засміялись гори,
Зазеленіли ...
І ріка мутная сповнилася сонця і блакиті —
Торкнула струни ...

Із поеми „Золотий Гомін“

Довкруги шостого Зізду УККА

Шостий зїзд Українського Конгресового Комітету вже за нами. Делегатки Союзу Українок Америки, що прибули від Відділів США творили в ньому хоч нечисленну, зате суцїльну групу.

До участі й виступу нашого жіноцтва на цьому Зїзді слід нам пригадати собі часи, коли творився Український Конгресовий Комітет. Друга світова війна вже була в повному ході. Всі українські землі знайшлися під большевицькою навалою, а невеличкі скравки української землі під німецькою окупацією не могли свобідно висловити своєї думки. Отже тому єдино українські громади в ЗДА й Канаді могли діяти у вільному світі. У травні 1940 р. зіхались представники українських організацій у Вашингтоні і створили Український Конгресовий Комітет.

До українських організацій, що творили УККА належав Союз Українок Америки. У першому Зїзді у Вашингтоні взя-

ло участь багато делегаток Відділів США. Відділи США стали в великій мірі членами його, а представниці жіноцтва входили до управи УККА. Згадаємо тут тих, що впродовж 15 літ входили у його провід: Іванна Бенцаль, Марія Демидчук, Олена Лотоцька, Катерина Пелешок, Стефанія Пушкар, Олена Штогрин і Катерина Хомяк.

Отже, як бачимо, Союз Українок Америки співтворив цю репрезентацію українців у ЗДА. Він піддержував його в часі найбільшої кризи, коли то під час війни його існування було загрожене. Він стоїть при ньому в часі скріпленого розмику, коли УККА репрезентує найсильнішу громаду поза межами Рідного Краю.

Ясно стає, що нашу участь у цій центральній установі мусимо піддержувати. Коли ми перейшли з нею найтруднішу початкову стадію, то тим більш ми потрібні їй тепер, коли нею потрясають інші бурі. В атмосфері партійно-політичних непорозумінь роля понадпартій-

ної жіночої організації надзвичайно важлива. Втримувати рівновагу, лагодити загострення, втихомирювати спори і знаходити вихід із найтруднішої ситуації — ось завдання наших представниць у цьому центрі. Не можна сказати, щоб воно давалось нам легко та приносило відразу вислід. Але в невпинному нашому зусиллі, у постійному змаганні до скріплення, до консолідації національних сил є велика частина нашої праці, наших змагань.

Із таким почуванням розходились делегатки Відділів США із Зїзду УККА. Завершився один етап громадської праці, до якого вони приложили своїх рук.

А тепер чекає нас нове, ще важніше завдання. Підготовка до XI Конвенції нашої власної організації. Конвенції, що завершить 30-ліття нашої праці у сімі зорганізованого українського жіноцтва. І виявить силу і вартість цілого великого жіночого гурта.

На Гуцульщині

У 1951 і 1952 рр. „Наше Життя“ подало опис полтавського народного строю, що став у нас репрезентативним. Та виявилось, що зацікавлення народним убранням у нас ширше. Покази народної ноші, що пройшли у великих центрах, показали його у всій красі й різноманітності. І тому хочеться тепер зглибити регіональні відміни, що з них кожна має своє окреме обличчя.

Перший опис обіймає Гуцульщину, як найцікавіший стрій західної України. Гуцули замешкують Карпати між річками Солотвиною, Сучавою і Тисою. Тим самим вони поділені між три українські області — Галичину, Буковину й Закарпаття. До першої світової війни ці три частини удержували з собою живі взаємини і тому їх вбрання виказує лиш невеликі різниці. Перша світова війна поділила гуцулів між три держави й це припинило між ними торговельні і товариські звязки. Однак в тому часі народне вбрання вже було устійнене, а навіть під впливом міста почало занепадати. Найкраще во-

но збереглося на буковинському боці, де були для цього відповідні умовини.

Гірський клімат та випасова господарка обумовили сирівець, з якого робиться цей одяг. Лен, вовна, шкіра та бараняче хутро — це складові частини його. Кожна з них міцна й солідна, щоб хоронити в негодую та довго служити.

Складові частини одягу такі ж, як по всій Україні. Це завій голови, намисто, сорочка, обгортка, взуття і верхнє вбрання. Але при тих самих засадничих рисах, на Гуцульщині всі ці предмети набирають особливих форм, які так дуже відрізняють їх від інших.

Велике значення має зачіска. Дівчата заплітають волосся у будень в одну косу, що спадає на спину. Святочна зачіска далеко складніша. Тоді ділять волосся на дві коси, починають заплітати їх понад вухом і зразу доповнюють їх „уплітками“ з кольорової волічки, а зверху прибирають мідяними гудзиками („пуговицями“). Так штучно заплетені коси („бовтиці“) півколом прикріплюють ззаду.

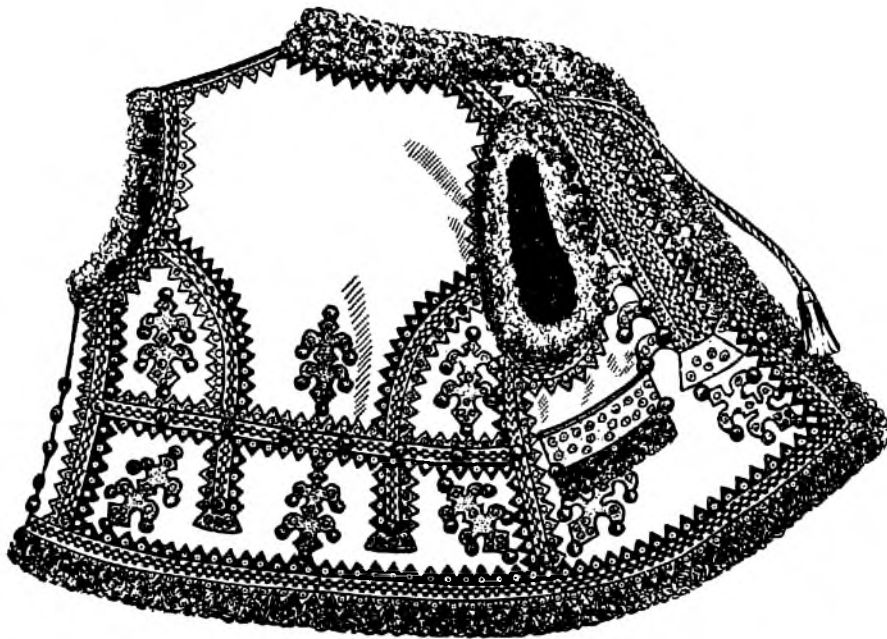

Гуцульська молодиця у святочному вбранні. На голові широко повязана хустка, на шиї багате намисто. „Писаний“ кыптар і низом вишивана сорочка.

Дівчина-відданиця повязує голову ще „чільцем“, себто смугою мідяних бляшок над чолом та доповнює його дальшими пасмами волічки. Так її голова багато й кольорово прикрашена й вона пишною павою вирізняється серед гурту жінок.

Заміжня жінка зберігає в основному цю зачіску. Вона й далі переплітає коси волічкою, щоб вони добре обійшли голову та щоб завязка на них добре лежала. Та вона вже не сміє зачіски показати. Бо коли в весільній церемонії їй „покрили“ голову, тоді вона вже завжди ходить повязана і тільки спереду кілька кучериків пригадують кольор її волосся.

Голову заміжня гуцулка повязує хусткою, а для святочних нагод і білим рушником. Та ці білі завії вже тільки зрідка подибувались. А в квітчастих хустках любувалось гуцульське жіноцтво! Великі, шалянові з червоним, зеленим і помаранчевим тлом були найбільш поширені. Щоб ця хустка добре лежала, спершу гуцулка завязувала малу. А щойно потім ішла розкішна, парадна, півтори-ме-

Хустряна безрукавка „кыптар“ багато прикрашена зубцями з кольорової шкіри, волічкою й мідяними гудзиками.

трова з тороками й обводила голову, поширюючи її обабіч лица. Оця завязка була різна в поодиноких частинах Гуцульщини. Та всюди вона творила могутній завій, що неначе завершував її широку постать. Яркими кольоровими плямами цвіли хустки на церковному подвір'ю чи на тлі гірського краєвиду.

Намісто гуцульської жінки дуже багате. Червоні, „добрі“ коралі лиш зрідка подибуються. Частіше носили гуцулки гарні, емаліовані, венеційські коралі з різними vzорами. До такого пишного намиста належить „згарда“, себто металевий ланцюх із майстерно кованими мідяними хрестиками. Намісто застібують ззаду „чепрагами“, (круглими, мідяними спряжками), що майстерно вирізьблені.

Сорочка гуцульської жінки має стародавній український крій, що зветься „прираменним“. Кожна складова частина його (станок, рукави, обшивка, дуди) прямокутна і злучена зі станком критим швом. При шії сорочка густо зморщена. Розріз пазухи невеликий. Рукави неширокі і при зап'яст'ї теж наморщені й обхоплені дудою. Матеріал сорочки: лен, на Буковині перемішували лен із купною бавовною чи „бомбаком“. Довжина сорочки невелика, вона сягає трохи нижче колін. Внизу сорочка тільки зарублена й нічим не прикрашена.

Вишивку при сорочці розміщують на „вуставках“ („плечики“), себто там де рукав лучиться зі станком. Це широкий взір, здебільшого вишитий низинкою, що складається з широкої середини і обвідок з одного або двох боків. Окрім того вишивкою обводять пазуху і виповняють дуди. Ці vzори значно вужчі й відповідні до вуставки, а часто бувають помешенням її або лише обвідкою. Поле рукава буває порожнє, але є околиці, де й рукави заповнюються малими мотивами головного vzору. Такі рукави називають „писаними“, як і взагалі все, що багато розкрашене чи розведене vzором.

Поверх сорочки гуцулка-вгортається „запасками“. Це є два однакові кусники вовняної тканини, що ткана у вузенький смужковий взір. Святкові „запаски“ перетикані мідяними нитками і внаслідок того тугі. Кольор їх живий — червоний, зелений, помаранчевий, але бувають і чорні та темно-червоні. Краєм вони обведені вовняним шнурочком, що закріплює його. Спершу прив'язує жінка задню „запаску“, а поверх неї передню. З обох боків лишається розріз, крізь який при ході проблискує сорочка. Знизу також видно сорочку на 1-2 пальці.

Щоб придержати „запаски“, гуцулка вперізується поясом. Він тканий у взір або у смужки, доволі широкий і має різну назву, „крайка“, „байорок“, „окравка“. Обвивається ним доволі туго зо три рази і втикає кінці під спід з обох боків.

На ноги гуцульська жінка вдягає „капці“ себто панчохи з вовняного сукна або плетива. Вони сягають до половини литки. Коли сукняні, тоді холявки їх доволі широкі, щоб нога могла увійти. Щоб виповнити холявки, жінка обвиває литку тканиною. Коли ж панчохи плетені, тоді холявки мають нормальну ширину, бо розтягаються. Ці „капці“ звичайно гарно прикрашені. Сукняні мають волічкою обведені краї, а плетені закінчені вгорі відповідним плетеним vzором.

Взуття гуцулки — це постолі. Це плиткі сандали з одного кусника наморщеної шкіри, що стягнена зручно, формує щось неначе капець. Зпереду постіл загострюється в носок. Щоб постіл держався при нозі, крізь його верх протягнене вязання „волоки“. Цим довгим вовняним шнуром гуцулка обмотує свою ногу, щоб придержати постіл.

До вбрання гуцульської жінки належить також „киптар“. Це хутряна безрукавка, що сягає до бедер. Хутро її звернене до середини, а біло виправлена шкіра покриває його зверху. Вона добре охороняє тіло від зимна і тому гуцулки носять її

круглий рік, скидаючи тільки до літньої роботи, або в хаті. При гірському кліматі це оправдане і тому зрозуміло, чому киптареві присвячують стільки уваги. Він звичайно багато прикрашений. Краями йдуть зубці з кольорового саянну, обведені волічкою, зпереду висять шкіряні кутасики „дармовиси“, а ззаду на спині виведені цілі майстерні везерунки.

Верхне вбрання це те, що його зодягають у холодній порі року і воно однакове, як для чоловіків, так і для жінок. Таким є на Гуцульщині „сердак“, себто коротка свита і „кожух“. „Сердак“ виготовлений із домашнього, битого сукна темної або червоної краски. Крій сердака доволі складний. Це перегнутий кусень сукна, до якого збоку приставлені рукави і клини. Зпереду застібується на вовняні гудзики і петлі. Сердак також прикрашають гарно волічкою на швах. „Дармовиси“ зпереду служать на те, щоб на них завісити сердак, коли хочеться його носити на-опашки.

Кожух гуцулки подібно скроений. Він короткий, із довгими рукавами, зпереду застібується на шкіряні гудзики. Звичайно мало прикрашений. Кожух носили старші люди, отже тому він був скромнішого вигляду.

Та не тільки це замилування до прикрас відрізняє гуцульське вбрання від інших. Також силуетка гуцула й гуцулки має свою особливість. Вже при сорочці була згадка про те, що вона коротша, як в інших околицях. У горах убрання не може бути довге і тому навіть „сердаки“ й кожухи гуцулів короткі. Та вони мусять давати захист проти вітру й морозу. Тому їх матеріал міцний і цупкий і творить рівну силуетку. Отже хоч гуцули міцно вперезані у стані, проте „киптар“ вирівнює цю лінію до бедер. І в висліді маємо дещо присадкувату силуетку гуцульської жінки, завершену широко вивязаною головою.

Книжка „Визначні Жінки“ коштує 30¢ у Централі СУА.

Український Музичний Інститут

I.

Український Музичний Інститут в Нью Йорку постав неповних три роки тому з ініціативи деяких членів Музичної Секції при Літературно-Мистецькому Клубі. Головною спонукую до заснування цієї української музичної школи була турбота про наших дітей, які, прибувши до Америки, легко підпадали впливам свого оточення. Небезпека денационалізації та негативний вплив вулиці були такі загрози, що негайно треба було знайти способи вдержати хоч частину дітей при рідній мові та зберегти їх від небажаних впливів.

У цьому напрямку діяли вже курси українознавства, молодечі організації. Але вони не могли охопити всіх духових зацікавлень дітей. Було між ними багато музично обдарованих, що потребували систематичного фахового навчання музики та українського музичного виховання. Таким осередком став для них Український Музичний Інститут.

Перед заснуванням цієї музичної школи наші професійні музиканти провадили лекції приватно. Але в скорому часі прийшли до переконання, що для більшого успіху дітей у музиці, краще працювати колективно, обговорюючи та контролюючи взаємно своїх учнів. І ось уже третій рік цією системою проводиться навчання в Українському Музичному Інституті і можна з гордістю ствердити, що УМІ за цей час розвинувся до надсподіваних розмірів і стоїть на такому високому музичному рівні, що міг би змагатися з найкращими американськими музичними школами подібного типу. Доказом того є іспити та пописи учнів, що відбуваються два рази на рік в центрі та в кожному відділі УМІ. Це краще переконує пописи найкращих учнів, вибраних з централі та з кожного відділу УМІ. Такі пописи відбулися вже в Нью Йорку та Філа-

делфії. Крім того найздібніші учні мали свої музичні речитали, де виявили неабияку технічну легкість, глибоку музикальність та переконливу інтерпретацію.

Зі старших учнів виступали в речиталях Л. Крилова, Р. Огороднік, Х. Чвартацька, а з молодших Л. Крушельницький.

Надзвичайно вдалий був також вечір концертів, при співучасті проф. Р. Савицького (другий фортепіано), на якому Л. Крилова виконала фортепіановий концерт П. Чайковського, Р. Огороднік — Бетовена, а скрипак П. Мигасюк — Мендельсона. Такі прилюдні виступи підтягають і других учнів, які працюють з більшим запалом.

Для ознайомлення дітей з мистецьким виконанням наших старших музик, Український Музичний Інститут давав декілька концертів, як напр., вечір композитора-скрипака Р. Придаткевича, вечір скрипкових сонат (В. Цісик — Р. Савицький), вечір фортепіанової музики (Л. Гордицька-Каранович), вечір композицій М. Фоменка і „Концерт українських музик“, де виступали пе-

дагоги Українського Музичного Інституту з Нью Йорку та філій з великою, цікавою програмою. В підготовці вечір композицій М. Гайворонського.

Український Музичний Інститут дбає головню про те, щоб музичне виховання наших дітей було українське, себто, старається виділювати дітям любов до української музики. З цією метою УМІ улаштує вечори української музики, як напр., такий вечір у Нью Йорку, де впродовж майже трьох годин діти виконували твори українських композиторів. Доповненням до цього вечора був реферат проф. І. Соневицького про українську музику. Такий сам вечір відбувся вже у Філадельфії з рефератом проф. Р. Савицького.

Український Музичний Інститут, крім централі в Нью Йорку, має 12 відділів в українських осередках недалеко Нью Йорку, а саме Філадельфія, Честер, Нью-арк, Елизабет, Джерзи Сіті, Пассейк, Вільмінгтон, Балтимор, Клівленд, Лорейн, Трентон і Гартфорд. У підготовці є Дітройт.

Якби вдалося ще й в других місцевостях Америки утворити

Із Українського Музичного Інституту:
Гурт учителів і учнів з Нью Йорку.

У пластовому таборі

відділи УМІ і працювати з усіма музичними педагогами в постійному контакті, то цим була б досягнута друга ціль УМІ — об'єднання та опіка над молодими музичними талантами в Америці.

В центральні та 12 відділах вчиться понад 400 дітей. Їх обслуговує 50 висококваліфікованих українських музик з різних ділянок музичного мистецтва: фортепіан, скрипка, сольоспів, бандура, мистецтво слова. Крім того провадиться навчання теоретичних предметів: основи музики, гармонія, музичні форми та музичне слухання, себто дається дітям пояснення, як слухати і розуміти музичний твір. Український Музичний Інститут має три хори — Нью Йорк, Філадельфія та Честер. Великим досягненням є струнний ансамбль (17 осіб) під диригентурою В. Цісика та ансамбль бандуристів під керівництвом Р. Левицького.

Із 400 учнів Українського Музичного Інституту, за словами директора Р. Савицького, є 10% надзвичайно здібних. Якщо і в дальшому навчанні ці талановиті діти будуть мати сприятливі умовини, то вже заздалегідь можна сказати, що в недалекому майбутньому будемо багаті на 40 добрих мистців, які прийдуть на зміну тим музикам, що потребують уже відпочинку.

Але й решта учнів, що пильно вчать музики та радо відвідують імпрези УМІ дуже багато скористають для свого духового розвитку, бо не тільки будуть добре грати на якомусь інструменті, чи навчатися іншого музичного мистецтва, але також ознайомляться з творами українських і світових композиторів та будуть вміти слухати, відчувати й розуміти музичні композиції.

Коли взяти до уваги ще й те, що посередньо через учнів також їх батьки знайомляться з музикою — вдома, коли дитина вправляється, чи на записах та музичних імпрезах УМІ, то можна сказати, що наша музична школа, до деякої міри, виховує

**Перед нами сходить сонце золоте...
Гей життя ти наше, юне-молоде!**

Лине до вас на якихось незнайомих хвилях — крізь гамір міста і закурені стіни фабрики, оця юна, бадьора пісня. І ви, похилені над роботою, враз підіймаєте голову і в ту ж мить у вашій пам'яті, наче на екрані, з'являється „Новий Сокіл“. І ви рішаєте ще сьогодні поїхати туди.

Подальше від міського шуму і гамору — у Норт Колінс, на узгір'ю під лісом видніє, прикрашена зеленню, брама із написами: „Новий Сокіл“. — „Вітай нам Сірий Лево!“ Туди то — на „Новий Сокіл“ линуть уже від чотирьох років пластуни із Бофало, Рочестеру, Клівленду, Сиракюз. Та чи тільки пластуни! Ідуть туди і приятелі та симпатички Пласту, старші і молодші. Ідуть, не лиш, щоб надихатись свіжим повітрям та відпочинуть по важкій, щоденній праці, але ще й тому, щоб зачерпнути юного запалу.

Оце вже четвертий рік таборують пластуни на „Новому Соколі“. Першого року треба було прокласти кожну стежку, перекинути кожну кладку по через потік, словом — починати таборкування на пустарі. Яка ж велика зміна за ці чотири роки! Перше, що впадає ввічі — це новий адміністративний будинок. На стіні веранди портрети: Сірого Лева, Івана Чмоли та Олександра Тисовського — основників Пласту. На крилі цього будинку табличка з написом: „Таборовий лікар“.

На веранді відбувають свої наради команданти усіх чотирьох таборів. Всі вони — це не лиш провідники, але й педагоги-виховники пластової молоді. А тепер вони ще й чародіями мусять бути — щоб за ці три тижні таборкування, причарувати юні душі до всього, що рід-

„концертну публіку“. Це завдання також стоїть у програмі Українського Музичного Інституту.

Стефанія Нагірна

не. Бо ж ці три тижні мають зрівноважити цілий, довгий рік чужого довкілля.

За адміністративним будинком таборова кухня. В кухні скінчили саме свою цілоденну працю, видали вечерю і оце щойно тепер можуть відітхнути. Бо нагодувати півтора сотні таборовиків — це ж не жарт! Хоч і втомлені, усміхаються привітно і радо дають пояснення.

Є дві криниці на „Новому Соколі“. Одна для душів, друга для кухні. Хоч і посуха була цього року, проте у криницях завжди було подостатком води.

На узгір'ю площа із двома щоглами на прапори. По середині площі велика карта України. Кордони зазначені, одним коло одного, покладеними камінцями. Це праця молодих пластунських рук. Ось і таборова каплиця. Тут кожної неділі і свята, отці із Бофало: о. дек. Стеранка і о. А. Стасюк відправляють Богослуження.

Подальше розкинуті чотири табори — юнацтва і новацтва. Як же кортить вас приглянутись їм ближче! Починаєте від табору юначок. Вони саме по вечері. Одні миють щойно свої ідушки, другі чепуряться вже до вечірньої молитви. Ось і їхня командантка, що є не лиш команданткою, але й душею їхнього табору. Силоміць відкинула від себе всі життєві удари і турботи і тут, між цими юначками, така ж весела і жвава, як вони. І так же бадьоро та із запалом співає враз із ними пластових пісень.

У таборі новачок, наче у велику — бо ж ці, найменші, цокотять безупину. Їхня командантка посміхається вибачливо. У її поважних очах відбиваються напереміну: то радість отих найменших, то знову смуток із за їхніх малих турбот.

Табором юнаків командує старший пластун, що є водночас бунчужним усього збірного табору. Тішиться він симпатією не лиш юнацького табору, але

(Докінчення на ст. 8)

На нашу анкету

Д-р Ніна Синявська, Нью Йорк

Дочка визначного українсько-го вченого — Ніна Синявська мала корисні умовини для духового розвитку. Дитячі й юнацькі її роки пройшли у Києві. Пізніше працювала як інженер-хемік у науково-дослідних інституціях у Ленінграді. Свою спеціальну освіту завершила докторатом у Мюнхені. Коли переїхала до Канади, зразу ж стала працювати у своєму фаху.

Д-р Ніна Синявська цікавиться також проблемами жіночого руху. Перебуваючи у Вінніпегу, вона належала до співосновниць журналу „Жіночий Світ“, що його видає Організація Українок Канади. Увійшла у взаємини з Канадійським Т-вом Жінок-Університетом, а тепер навідує тут подібний контакт.

*

Не можу сказати, щоб під час науки або фахової праці я зустрічала якінебудь труднощі через те, що я жінка. Справа в тому, що часи мого навчання у високій школі і пізнішої праці припадають на 30-ті й 40-ві рр. отже час, коли вже не робилося формальної різниці між фахівцями обох статей. Зате наголос і то дуже гострий роблено на моменті партійної чи комсомольської приналежності, соціальному походженні та на тому, в якій мірі молода людина просякнута „советською ідеологією“ — себто безкритично сприймає доволі лишне життя та чи не виявляє нахилу до бунту проти холоду, голоду і духового убожества советської рутини.

Та хоч я користувалася усіми вигодами рівноправ'я в освіті, проте була свідомою того, що воно виборене попередніми поколіннями. Моя мати була у свій час студенткою Бестужевських курсів, з яких вийшло чимало педагогів і громадських діячів, як Лідія Іванівна Садовська, Марія Сергіївна Лещинська, Марія Павловна Юркевич (курси Лесгафта) та інші. Вона й роз-

казувала мені багато про труднощі тих часів та запал із яким їх поборювали.

Що ж до питання зрівняння прав мужчини й жінки у советській конституції — то як і в інших пунктах конституції, далі голосних обіцянок не пішло. В умовинах постійного роздобування шматка хліба, жінка, як дружина й мати, має подвійне якщо не потрібне навантаження, що само собою, поменшує її можливості як фахівця. Тому в советських умовинах небагато жінок могло присвятити себе суто технічним чи науковим проблемам. Хіба — коли хтось зрідка особистого життя, або мав якісь виїмкові життєві умовини.

Друга причина меншої видатності жінок-фахівців я вбачаю в основі самої жіночої психіки, що (як правило) має менше нахилу до абстрактного мислення та творчої ініціативи. Але з тих правил бувають і винятки. Тому й пишаємось у нашій науці такими іменами, як Олена Курило, мовознавець, Наталя Василенко-Полонська, історик, та багато інших.

Як виявляють себе жінки у хемії? — питаєтесь. На сучасному степені розвитку хемія являє собою цілий комплекс наук, що охоплює майже всі ділянки реального життя. Теоретична і практична хемія — це невичерпальна скарбниця чудес, які сподіваймося, в недалекому майбутньому, будуть використані у щоденному житті людини. В часи штучного розщеплення атому те, що вчора здавалось чудом, завтра може стати звичайним явищем. І в цьому поході можемо відмітити світлі жіночі імена. Одна з перших винахідниць радіоактивних речовин — це Марія Склодовська-Кюрі, а при дослідах над розщепленням атому відзначилась Ліза Майтнер.

В експериментальній хемії — на хемічних виробництвах, в науково-дослідних інститутах затруднено багато жінок. Техніч-

д-р Ніна Синявська

ні моменти проведення експериментів у лабораторних масштабах дуже добре відповідають фізичним і психічним даним жінки. Там, де ходить про велику точність, акуратність і певну ригорозність роботи — жінки-хеміки далеко перевищують мужчин. Так само це стосується аналітичної хемії, де мужчини виглядають здебільшого досить безпорадно серед гори тонкого хемічного посуду.

Ваше третє питання „Різниця у становищі жінки-фахівця на заході, а в підсоветських умовинах“ каже мені пригадуватись. Правду кажучи, на заході Європи я фахівців-жінок у технічних галузях не стрічала, хоч педагогів і медичних робітників там багато. Засадничо можу сказати, що в західній Європі жінка значно міцніше прив'язана до родини моральними і матеріальними моментами. Також і добробут довоєнної Європи причинився до того, що не було особливого стимулу набувати вищого фахового знання, як засобу заробітку. Однак тому, що немає правил без винятків, і в західній Європі були жінки, що розглядали справу освіти не тільки як реальний шматок хліба — але і як певне духове багатство, що формує широке світосприймання і підносить вартість людської особистості.

У ПЛАСТОВОМУ ТАБОРІ

(Докінчення з стор. 6)

і всіх таборовиків. Мабуть — чи не в чіпці хлопець вродився!

Вкінці заходите до табору новаків. Вас вітає їхній командант, жвавий і скорий, як іскра. А вони, оті малі жовтодзьобиноваки, дивляться на нього своїми сміхотливими очима, наче б він був таким же жовтодзьобом, як і вони. То знову міняють умить вираз обличчя із веселого на поважний, як тільки почують його наказ. Так і кидається ввічі, що ті малі жовтодзьоби, не лиш слухають, але і люблять свого команданта. Наймолодші з них відбули тут же у таборі свої новацькі проби і зложили новацьку обіцянку, словом — стали дійсними новаками-орлятами. І тепер вони самопевно поглядають на новацькі відзнаки на своїх рукавах та раз-у-раз поправляють свої жовті хустки на шиї. Лиш найменший з них не має ні хустки, ні відзнаки. Оце він підходить і каже: „А я теж матиму відзнаку і хустку, але аж на другий рік, бо цього року я ще замалий“.

**

Під кличем: „Прощай Соколе“ мала відбутись прощальна ватра. На знак сурми, вирушили водночас, зі своїх таборів, пластуни. Маршували під звуки пластових пісень:

У мандри, у мандри хсдім юні друзі
Із співом веселим, бадьорим —
До гір, що синіють на обрив крузі,
В широкі, розлогі простори...

Дзвеніли гарні, звучні голоси юначок. І їхня пісня здіймалась понад ярами і лісом та манила-вабила за собою всіх приявних у ті далекі, незнані простори. Гарно бо співали юначки!

Зате новаки співали найголосніше:

Усі ми новаки в таборі
Стаємо в лави з радістю в очах,
А наша пісня у просторі
Лунає грімко по лісах-полях...

Оті малі жовтодзьоби співали щосили і, маршуючи, цупко вибивали такт, аж курява здіймалась.

Ватру запалено символічним

вогнем, переданим із Маківки. Найвище бо узгір'я на Новому Соколі назвали пластуни Маківкою. І з тієї то Маківки розставлені штафетою пластуни, перебрали від пл. сен. Леоніда Бачинського запалений смолоскип і передали Начальному Пластунові — Сірому Левові, який запалив ватру. Від команди табору попрощав таборовичок і таборовиків один із пл. сеніорів. Зясував ціль та підкреслив осяги цьогорічного таборуння на Новому Соколі. Почалась найбільш урочиста частина ватри — запряження юнаків.

Друга частина ватри мала вже веселий характер. На програму зложились: скечі з пластового і таборового життя, деклямації, пісні, танці. Участь брало не лиш юнацтво, але й новацтво. Деякі скечі зраджували чималий мистецький смак. Мабуть, це таборова ватра, сяйвом своїм, розбудила таланти, що дримали досі у юних душах. Дай же Боже, щоб заблиснули колісця не лиш при ватрі!

Сіріли у сумерку півночі шатра,
Потонув уже в чорному безрусі світ,
Лиш ясным промінням іскрилася ватра
І сипала зорям привіт...

Пролунала на закінчення ватри улюблена пластова пісня.

І сипала зорям привіт...

Відгомоном понеслось від лісу. І зворушливо заморгали зорі, ще ясніш замерехтіли у своїй небесній висоті. А приявним, на мить одну, здавалось, що вони на Соколі, у рідних, зелених Карпатах!

Погасла ватра та не згасла заграва від неї у душах молодих.

Ніч вже йде за верхом,
Ясне сонце давно вже зайшло...
Тихо спить, без тривоги —
Тут є Бог, тут є Бог!..

Співали надобраніч пластуни. Вони станули у колі і тримались за руки в доказ пластового побратимства. Співаючи, похитувались злегенька у такт пісні.

Дванадцята година ночі. Засурміла сурма — подавала знак нічної тиші.

Марія Остромира

НОВІ ВИДАННЯ

М. Кузьмович-Головінська: ЧІЧКА. Оповідання, основане на бойківському повір'ю про квітку Божої Матері. Українське В-во „Добра Книжка“, ст. 152. Торонто, Мар. Рік 1954. Обкладинка роботи П. Андрусєва. З передмовою О. Моха. Ціна 1.75 дол.

Авторка назвала свій твір скромно оповіданням, тоді коли воно кліматом і побудовою скорше належить до новель. Тема її доволі незвичайна. — Переживання дітей не такі часті в нашій літературі, а коли й є, то служать дитячою чи юнацькою лектурою. („Чмелик“, „Тайни гір“.) А „Чічка“ Кузьмович-Головінської — це психологічна студія переживань дитини, що може розв'язати дорослим не одну загадку дитячого думання.

Авторка вяже переживання дівчинки з повір'ями бойківського села. І хоч малу Любу лякають слухи про „нього“, що їх собі повагом розказують газди, проте вона з радістю сприймає повір'я про „чічку“ Божої Матінки, що посаджена на збочах, щоб добро нести людям. У глибині, у своєму корені вона криє „білейку ручку“, щоб люди знали „чьяя вона“.

І ця віра в „чічку“, як і віра в Божу Матір, допомагають тендітній дитині перебороти страх перед злим духом. Цілий складний світ сподівань вона будує на цьому повір'ю, а чудесний сон допомагає їй знайти розв'язку.

Тло для цих переживань творить бойківське село. Старий Оніхро, мала Марійка, її мама та паламар із своєю бойківською говіркою. А над усе — збочі гір, зруби, потічок та город коло хати. Це все напоєне такою красою, „що все життя можна ловити і не спіймати ніколи“.

У Марійському році Кузьмович-Головінська зложила Матері Божій такий подарунок. Рисунок Петра Андрусєва надав йому естетичної форми. Л. Б.

За вираз у танку

Жіночий Конгрес у Станиславіві притягнув багато мистецьких сил. Образотворчі мисткині виставляли свої твори, музики чарували звуками, а мисткині сцени своїм словом. Тоді то вперше почули ми прізвисьце Ірини Голубовської, що вивела свій танок.

Струнке молоде дівча з карими очима приїхало з далекого Кракова. Зїзд жіноцтва притягнув її, що народилась і виросла на чужині. Цікаво було слухати її мови, що відбивала дещо чужим акцентом. Скільки молодецького запалу, скільки мрій! Вона танцює вже кілька літ. Вчилась у найкращих танкових педагогів Кракова, але продовжує далі науку й думає виїхати для завершення її до Варшави. Це навчання попередила музична освіта. Бо щоб відтанцювати музичний твір, треба його розуміти...

Між молодими адептами танкового мистецтва, що тоді ставили перші кроки, вона вражала чимсь особливим. Була самопевність молодости в її словах і подих чужого світу в її танку.

А потім довгі роки вже не чули ми про неї. За той час вона вчилась у Варшаві у Мечинської ритміки, а виразового танку у пари Брок-Сорель. Пізнала нові напрями й бачила нові танкові креації, бо в великому місті виступали передові танкові групи світу.

І коли воєнні дії кинули гурт наших людей до Кракова, тоді Ірина Голубовська провадила там школу. Вже не було молодого дівчати, що шукало шляху, а молода вчителька, що вже знала його. Хоча й тоді ще було багато в неї шукань і творчого неспокою. Дарма, що війна і дальший її розвій не сприяв цьому. Але вона мріяла про велику сцену та сміливі нові танки.

І дивно — воно здійснилось. Хоч війна не сприяла танкові, проте вона пересувала людьми немов на шахівниці. Ірині Го-

лубовській довелося таки в Кракові познайомитися із представниками клясичного балету, що в дорозі із сходу на захід спинились тут. А потім і з ними помандрувати даліше.

І в Відні здійснилась врешті її мрія. Великі зірки танку, що діяли тут, стали для неї реальною дійсністю. Етерична Візенталь, удухсвлена Хлядек, чітко-зосереджений Кройцберг. І

ступна недуга. Вона спиила працю над самостійними танками і вже не дала змоги танцювати. Пропала давно плекана, а тепер здійсненна мрія!

Та танок зостається змістом життя. Хоч Ірина Голубовська вже не може сама танцювати, проте може передати своє танкове вміння дітям і молоді. Танкові течії наддунайської столиці можуть переливатись крізь

Із вистави „Спляча королівна“ у Філадельфії:

Група малих балерин із школи Ірини Голубовської виводить вальс перед королівною. Танцюють: М. Мамчин, З. Сохор, М. Кравчук і М. Стадницька.

віденська академія танку, де можна було ці напрями вивчати, сприймати й пережити.

Так, Відень став великим пережиттям для Ірини Голубовської. Тут, із першого джерела, від носіїв цих танкових ідей вона щойно зрозуміла, як треба танок творити. Тісна сполука звуку, ритму, кольору й руху упорядковувалась за строгими законами мистецького відчуття. І праця в академії стала радісною творчістю. Дарма, що в Відні було голодно і холодно і непевність існування не підносила самопочуття.

Та що сказати? В самому розгарі праці підкралась під-

її уяву й оживати у рухах і стрибках наших дітей.

І в Відні почала вона це здійснювати. Школа танків під її проводом дала кілька успішних виступів. Потім продовжувала це у Зальцбургу, а вкінці прибувши у 1952 р. у Філадельфії. З того часу почалась її систематична праця над танковим розвитком нашої дітвори. До філадельфійського курсу прилучився Честер, Трентон, а згодом і Нью Йорк. Усюди громадка дітвори вивчає під її проводом танкові кроки. Інтернаціональний Інститут у Філадельфії притягає її до своїх танкових курсів для дорослих і дітей.

Із проектів на Конвенцію

Окружний Зїзд у Дітроїті, що відбувся 26. березня, висуває такі проекти на XI. Конвенцію СУА:

I. Організаційна комісія

а) Організаційні справи:

1. Кожен Відділ повинен мати організаторку, яка дбала б про приєднання членок.

2. Кожна членка протягом року приєднає одну членку.

3. Окружні Зїзди повинні відбуватись 1---1½ року перед Конвенцією.

б) Фінанси:

1. Центральна повинна оголошувати свій бюджет на початку ділового року, щоб членство знало потреби Централі, а фінансовий звіт Централі повинен бути виданий друком на Конвенцію.

2. Членку, що не платить два роки вкладок до Відділу, слід викреслити з членської листи.

3. На сплату Дому СУА повинен кожний Відділ дати 25 дол., а кожна членка 1 дол., як дар з нагоди 30-ліття СУА.

II. Статутова комісія

випрацювала проект зміни статуту і правильника для Окруж-

Ірина Голубовська починає своє навчання від ритміки. Вона розвиває навіть у немусикальній дитини почуття ритму і творить у неї підставу музичного відчуття. Потім ідуть балетні вправи для вишколення тіла. Вони дають дитині вміння рухатись. Щойно на цій підставі можна будувати зрозуміння для виразового танку. Засвоївши музичне відчуття і гнучкість тіла можна надати виразу своєму танкові.

Вистава „Сплячої королівни“ дала нам недавно різні зразки танкового вміння. Від ритмічних кроків карликів через акробатику „Паяца“ та гротескові стрибки „кухариків“ аж до ліниво-збиточних рухів лісового фавна. Всі стадії навчання виявились тут.

Л. Бура

них Рад, що буде окремо поданий до відома.

III. Виховна комісія

1. Виховання української дитини повинно бути релігійно-національне.

2. Відділи повинні співпрацювати з українськими парохіяльними школами та робити заходи, щоб у парохіяльних школах учили дітей української мови й української історії.

3. Відділи повинні дбати про українське середовище для дітей, улаштуваючи дитячі зустрічі, імпрези чи світлиці. Співпрацювати в тому напрямі з виховними організаціями свого терену.

4. Коли в місцевості немає садка, повинні Відділи його створити.

5. Співпраця з усіма американськими організаціями даного терену в справі виховання молоді й запобігання злочинності в неї.

IV. Пресова комісія

1. Кожна членка СУА повинна стати передплатницею „Нашого Життя“.

2. Редакція „Н. Ж.“ повинна раз на рік відкликатись до читачок „Н. Ж.“ за піддержку дитячої сторінки.

3. Англійська сторінка повинна поширитись та подавати інформації про СУА.

4. Домагатись, щоб у щоденній нашій пресі були жіночі сторінки.

5. Книжка „The Woman of Ukraine“, яка появиться з нагоди 30-ліття СУА, повинна зясувати перебіг 70-літньої праці української жінки.

V. Комісія звязків

1. Окружні Ради чи Філії повинні поглибити взаємини з Відділами, подаючи їм поміч і пораду та налагоджуючи співпрацю між Відділами.

2. Навязати звязок із молодшим жіночим поколінням, тут народженням або новопривулєм, для пожвавлення праці.

3. Навязати звязок з американськими жіночими організаціями і налагодити співпрацю з ними.

4. Налагодити можливість радіопередач поза залізну застолу.

VI. Комісія номінаційно-вборча

З огляду на зріст організації та розбудову поодиноких ділянок праці --- в Централі повинна бути окрім голови ще платна екзекутивна директорка, яка несла б відповідальність за урядування.

VII. Програмова комісія

1. Станиця Комітету „Мати й Дитина“ повинна знаходитись при Окр. Раді чи Філії. До неї входили б делегатки від кожного Відділу. Суспільною опікою треба обняти також дану місцевість. Перебрати патронати над садками, що ще не мають опіки, та подбати про тяжко хворих залишених.

2. Підтримувати українське купецтво й промисловість, щоб збільшити фонди на українські цілі. Зацікавитись творенням українських купецьких станиць.

3. Зорганізувати більше молодечих Відділів і виготовити для них відповідний плян праці.

4. Брати участь у місцевих суспільних акціях, як „Торч Драйв“, дитячі шпиталі і т. д.

**Ольга Шустер, голова
Марія Слюсарчук, секр.**

ПОЖЕРТВА ПИСЬМЕННИЦІ

Дитячий світ з радістю сприйняв книжечку Катерини Перелісної „Ой, хто там“, що гарно й багато ілюстрована. Письменниця подумала також про дівчорку залишених, що потребує рідної книжечки і пожертвувала для навчальних станиць у Німеччині 15 примірників. Книжки відійшли на адресу Об'єднання Українських Жінок у Мюнхені, що поділить їх поміж навчальні станиці.

Комітет „Мати й Дитина“

Відійшла піонерка

У погідний травневий день відійшла від нас Союзянка, що лишила за собою тривалий слід. За Павлиною Панамаренко сумує не тільки 42 Відділ, якого вона була членкою, урядничкою й головою. Але її втрату болуче відчула ціла організація. Довгі роки вона провела в її рядах, прикладаючись до низової роботи та стоючи у проводі її.

Павлина Онуфрішин народилась наймолодшою в чесній хліборобській родині у с. Прошова, пов. Тернопіль. Батько її служив в австрійському війську і завдяки своїм вродженим здібностям дійшов до ступеня підстаршини. Як людину розумну й бувалу його дуже шанували в селі. Та він скоро помер, покинувши дітей сиротами. Коли незабаром померла мати, молода Павлина рішилась вийти за море. У 1921 р. прибула вона до Філадельфії і зараз же включилась в українську громаду. У 1923 р. вона одружилась із Іваном Панамаренком із Київщини, що як і вона прибув сюди шукати кращої долі. У двох вони стали будувати своє життя.

Іван Панамаренко був власником підприємства — вирібні напиків і содової води. Вкупі з дружиною вони гарно розвинули цю станицю. Внедовзі у них знайшовся син Павло, що ріс на втіху батьків. Павлина Панамаренко гарно справлялась із завданням матері і господині. Але з родинного дому вона винесла глибоку побожність та зацікавлення до громадських справ. І вже незабаром бачимо її у Сестрицтві, як допомагає в усіх починах церкви. А коли жіноцтво Філадельфії почало гуртуватись, вона стає у лави Т-ва „Дочки України“, яке стало згодом 42 Відділом Союзу Українок Америки. Врешті стає в ряди Союзу Українців Католиків „Провидіння“, де у 11 Відділі займає уряд секретарки.

У цих напрямках пробігло громадське життя Павлини Па-

намаренко. Вона твердо трималась своєї Церкви і гаряче любила свій нарід. І тому, хоч здавалося б невеликий був її засяг праці, проте на цьому ґрунті вона виробилась на вправну громадську діячку.

Павлина Панамаренко унаслідила по батькові природний, здоровий розум. Та Бог дав їй і шляхетне, добре серце. Виростаючи в правдах Господніх, вона виробила в собі християнські чесноти виrozumіння й терпеливості. І з цими даними во-

Павлина Панамаренко

на могла порушуватись між людьми. Ніколи гостре слово не впало з її уст, ні тіні невдоволення не викликували в неї людські слабості. Вона їх розуміла і прощала, бо знала, що кожний за себе відповідає.

Як людина діла, вона вміла бачити кожну справу з різних сторін. Довголітня праця у власному підприємстві дала їй досвід, що станув у пригоді і в громадській площині. Бо вона вміла глянути на цілість кожної справи, але й припильнувати кожної дрібниці. І тому кожен її почин звичайно давав гарний вислід, дарма, що коштував її самої найбільше зусиль.

Працюючи довгі роки в різних гуртах вона виробила в себе тонке вичуття громадської дії. Знаменито знала ґрунт і вміла підготувати й перевести кожну акцію. В кожній трудній ситуації вміла знайти вихід. У

тих гуртах, де вона працювала, творилась довкруги неї атмосфера довіри і до її слова кожний прислухався.

Найбільше серця й уваги виказувала вона для Союзу Українок Америки. Колись у самих початках треба було певної уваги, щоб згуртувати жінок в окрему організацію. Павлина Панамаренко виказала ту відвагу, відвідуючи жінок від хати до хати. І тому вона цінила організацію і до кінця життя тримала руку на живчику її. Коли вже не могла надто багато працювати через недугу свого чоловіка, все ж таки як член контрольної комісії мала вгляд у життя Союзу Українок Америки і хоч із віддалі, кермувала ним.

Багата й благословенна наша земля, коли видає таких дочок! Дарма, що Павлина Панамаренко розвинулась і дозріла вже на американському ґрунті. Але добре зерно у її душі закілчилось таки на рідній землі і дало багате, щедre жниво. І в висліді його її багата особистість, що може послужити зразком дружини й матері та громадської діячки.

Сумує за нею не тільки близький гурт. Але її втрату відчуває українське зорганізоване жіноцтво Америки, якого вона була чільною представницею. Меншають ряди піонерок, що промощували шлях. Але чи поповнюються вони такими ж цінними силами, як ті, що будували перші станиці? **Л. Б.**

У 25-ЛІТТЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ

З кінцем травня відбулась у Торонті Ювілейна Конференція Українок Канади. Союз Українок Америки привітав цю пам'ятну дату у житті канадійського жіноцтва, висилаючи туди як заступницю п. Софію Онуфріж із Рочестеру, культ.-освітню референтку СУА.

Посмертна згадка

НЮАРК, Н. ДЖ.

Дня 16. квітня, у Велику Суботу, відправили ми на цвинтар нашу незабутню посестру,

членку 28. Відділу США, **Катерину Фіцалович**. Покійна походила з с. Бабухова, пов. Рогатин. У 1913 р. молодою дівчиною приїхала до Америки. Ціле своє життя була повязана з рідним краєм. А коли цей звязок урвався через війну, вона перенесла свою печаливість на скитальців. Коли кілька років тому йшла в нас акція висилання пакунків до Європи, Катерина Фіцалович принесла крім речей до загального пакування, понад 10 готових запакованих пакунків до Європи від себе. Не було в нас одного Базару, щоб вона не прийшла, обладована вазонками квітів та фантами. Тому дуже затривожило нас, що дня 2. квітня вона не прийшла на Базар. Як потім ми довідалися, уже була швора. Покинула у важкому смутку чоловіка, дочку й сина.

Важко погодитись із думкою, що не стало між нами цієї шляхетної людини, що любов до свого народу висловлювала ділами. На цвинтарі попрощала Покійну голову Відділу п. Настюк, а по похороні членки Відділу пп. Бойкевич і Сидорович. Із грошової збірки приділено 10 дол. на пресовий фонд „Н. Ж.“, 10 дол. на Укр. Конгресовий Комітет, а 10 дол. на Комітет „Мати й Дитина“.

Секретарка

Комплет журналу
„Громадянка“ коштує 1 дол.

АКРОН, ОГАЙО

Дня 22. березня членки 7 Відділу США провели на вічний спочинок першу голову Відділу **Марію Малецьку**. Вона була активною членкою Відділу до останнього дня і любила його. Вічна Їй Память. **Секретарка**

ЗАСТУПНИЦІ „НАШОГО ЖИТТЯ“

З нагоди Окружних Зїздів згадувано кілька разів, що „Наше Життя“ повинно мати в кожному Відділі свою заступницю, яка сповняла б уряд пресової референтки. Це добра думка і треба надїятись, що Конвенція її одобрить. В багатьох Відділах пресові референтки вже діють. Вони дбають про розголос праці Відділу та заступають „Наше Життя“ на його терені. Як гарно було б, коли б кожний Відділ мав таку урядничку!

Та маємо кілька прихильниць „Нашого Життя“, що й без того уряду сповняють працю заступниці. Такою є п. Теодосія Стельмах у Дітроїті. У 1952 р. вона виграла першу нагороду в кампанії за приєднання передплатниць. Від того часу вона дбає про дальше приєднання і на прохання адміністрації полагодує всі справи „Н. Ж.“ у Дітроїті. З великою увагою й безкорисно виконує це. Завдяки їй „Наше Життя“ у Дітроїті гарно розходиться!

ПОЖЕРТВА ПЕРЕДПЛАТИ

На наш заклик пожертвувати передплату для наших посестер у Німеччині відгукнулась п. Марія Кукіз із Клівленду. Уфундована нею передплата служить тепер п. Софії Качанюк у Мюнхені, яка стала читачкою „Нашого Життя“. Пані Кукіз вже давнїш уфундувала одну передплату, як Рїздвяний дарунок своїй односельчанці в Канаді. За ці пожертви складає щирю подяку

Адміністрація „Нашого Життя“

ІЗ ТОВАРИСЬКОГО ЖИТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

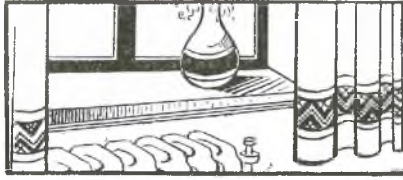
Несподіванки 42 Відділу

Впродовж 26 літ, що 42 Відділ існує, його членки жили із собою неpace одна родина. Знають про радощі й клопоти кожною своєю посестри та ділять із собою одне й друге. Впродовж останнього року заїснювали дві радісні події, що їх членки Відділу гучно відсвяткували.

Першою було 40-ліття подружнього життя тодішньої голови Відділу Марії Дем'яник. У домівці Централі США їх діти з допомогою членок влаштували гостиню. Коли пара ювілатів увійшла, не сподїваючись нічого, за столами сидїли вже гості, а на головному столі лишався ювілейний „коровай“. Провід гостини спочивав у руках містоглови 42 Відділу п. Євгенії Задорожної, що покликкала гостей до слова. Родинну гостиню вшанував своєю присутністю о. монс. Баца, що промовив коротко й щиро. Промовляли членки 42-го Відділу й свати п-ва Дем'яників, бажаючи багато добра і щастя ювілятам. Численні дарунки показали їх прихильність. Не забули присутні й про „Наше Життя“. Збірка дала 16 дол., які присутні зложили на пресовий фонд.

Дня 6. березня влаштували членки 42. Відділу несподівану гостиню з приводу уродни довголітньої членки Трини Волянської. Ініціативу до того подали пп. Сивуляк і Стрижак. Після місячних зборів членки зібрались на скромну перекуску та склали побажання своїй посестрі, що тепер є господинею Відділу. На приємній гутірці зїзтов час. Збірка поміж присутніми дала 20.55 дол., які призначено на закушню посуду для Централі.

Так 42 Відділ вдержує духа приязни поміж членками, створюючи привітну, товариську атмосферу. А при цьому не забуває своїх громадських зобов'язань, жертвуючи на цілі свого товариства.

У НАШІЙ ХАТІ

Їжа з моря — Sea Food

Багатство морської поживи — дуже різноманітне. Море постачає на тутешній ринок багато складників і ними широко користується населення. Ввесь цей харч багатий у протеїні і вітаміни і тому морська риба і черепаця (shell-fish) повинні хоч раз на тиждень заступити м'ясо в нашому харчуванні. Приладити їх можна в найбільш різноманітний спосіб. А коли важко комусь зменшити свою вагу, то вже нема для нього кращого способу, як при допомозі морської риби і черепаці.

Із більших риб найбільш відомий морський окунь (bass), вугор (eel), фляндра (flounder), окунь (perch), щука (pike), лосось (salmon), даліше bluefish, cod, haddock, hake, makarel, pickerel, pompano, tuna.

Із дрібних риб найбільш поширені є: свіжі сардинки (sardines), спежок (smelt fish) і пструг (trout).

Коли купуємо забиту рибу, треба уважно приглянутися до її вигляду. М'ясо її повинно бути туге й еластичне, очі ясні, а запах свіжий. Свіжа риба опадає вниз, коли її вкинемо до води.

Звичайно на ринку купуємо рибу вже вичищену. При тому рахуємо один фунт на три особи. Якщо купуємо зі шкірою й остями, тоді повинен один фунт вистачити на дві особи.

Перед варенням треба рибу добре оглянути. Якщо вона зі шкірою й остями, тоді здимаємо залишену луску, починаючи від хвоста в напрямі до голови. Потім витираємо старанно мокрим папером і приступаємо до вичищення зі шкіри. Вирізуємо плетви і вузьку смугу вздовж хребта. Потім підважу-

ємо гострим ножом шкіру, щоб не ушкодити риби і стягаємо її. Свіжу рибу легко обчистити, несвіжу трудніше. Коли ж купуємо рибу вже почищену (філеті), тоді витираємо її мокрим папером і вибираємо подекуди залишені ості.

До цієї їжі з моря належать також інші смаколики. Це є морські слимаки (clams), раки (crabs), омари (lobsters), устриці (oysters).

Морські слимаки є улюбленим смаколиком кожної приморської кухні. Їх приладжують вареними. Під час варення вони випускають клей, що його зуживають на юшку великої відживної вартости. Подібно приладжують устриці. Їх їдять сирі з цитриною, або смажені.

Морські раки є двоякого ро-

ду — тверді і м'які (без шкаралупки). У твердих раків їстівні є тільки лапки і шийка, як у річних раків. Їх варять так само в окропі і вилущують м'ясо із шкаралупок. М'які раки їстівні цілі, а відкидають тільки очі і хвіст.

Приправлення омарів дуже різноманітне. Їстівні є тільки шийка і кліщі. Головно надають його у плоских склянках до напоїв, cocktail lobster — це є лапки омара, приправлені підливою з помідорів, оливок із майонезом.

Ці всі морські смаколики окреслюють виразом shell-fish — по нашому черепаця. У нашому харчуванні її мало вживали. Але в новому кліматі варто ближче приглянутись до того роду відживи.

Орися

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ ДЛЯ ПРИКРАСИ МЕШКАННЯ

Коли матиму більше часу, то колись напишу обширніше свої думки про журнал. Наразі мені дуже подобається і воно на правду дуже цінне й корисне, що перед кожною важною подією, от як Різдво чи Великдень, або у зв'язку з національними роковинами появляються відповідні статті чи відгуки. Людина в цьому темпі як той автомат живе з дня на день і не раз забуде й про те, що не годиться забувати.

А ще маленьке прохання при цій нагоді. Оскільки можна, то прошу частіше подавати взори на скатерті чи завіски, настільники й доріжки з вимірами. Близок вишиваних уже стільки було й дошити їх тут у наших крамницях. Тому, що не живе-

мо в рідному краю, хотілось би прикрасити вишивками кімнати, бо це одинокі місця відпочинку й застанови по міському й фабричному гаморі.

С. Винник, Нью Йорк

Дуже раді будемо почути Вашу думку про наш журнал, коли знайде-те нагоду обширніше про те написати.

Ваша правда, що зразки вишивок треба б добирати до прикраси мешкання. Та знаємо з проктики, що найскорше примінюють вишивку при одязі, бо ж і постанала вона первісно для прикраси народного вбрання. Та й при мандрівному способі життя ми звертали на це більшу увагу. Тепер, коли ми вже придбали власне мешкання й хатне устаткування, настав час, щоб ми надали йому рідного вигляду.

Зирк у тутешню кухню!

До відживи американської родини належить у великій мірі риба. Її приладжує американська господиня щонайменше раз, коли не двічі в тижні. Подаємо припис на печену рибу. Таким способом можна приладити фляндру або кожну іншу вичищену морську рибу.

Печене філе з риби

Потрібно на 3 особи:

- 1 ф. риби (філе)
- 1 горнятко молока
- 1 ложочка соли
- трохи тертої булки
- 1 ложка товщу (масла або оливи)

Покраяти рибу в кусники величини битка. Замочити в добре посоленому молоці, а потім обсипати тертою булкою. Уложити в огнетривалій посудині, вимашеній маслом або оливою, покропити зверху маслом або оливою і скоро прирум'янити (10—20 хвилин) у дуже гарячій печі на 550°. Подавати з топленим або цитриновим маслом.

Цитринове масло

Потрібно:

- ¼ горнятка масла
- 1 ложка цитринового соку

Втерти масло на шум, додаючи краплинами цитриновий сок.

Броколі

Це дуже поширена в Америці, багата в залізо, городина. Формою і смаком нагадує калляфіор, але рожа її темно-зеленої краски. Вибирати треба темно-зелені китиці з тісно замкненими пупянками. Вичистити з листя і твердого лика. Обібрати било з піволоки, так як оббираємо шпараги. Якщо рожа за велика, можна поділити її на менші частини. Однак не треба дробити, бо під час варення дрібні частини легко розварюються. Варити броколі треба у окропі, не прикриваючи покришкою, 15 до 20 хвилин. Щойно в останніх 5 хвилинах посолити. Уважати, щоб не переварити. Подавати з рум'яним маслом, голянд-

Часник прийшов до вжитку

У журналі „Лейдіс Гом Джорнал“ знаходимо небувале прославлення часнику. Журналістка Гледіс Тейбер пише про нього у відділі „Щоденник домашнього життя“. Розхвалюючи літні піжніки та жарення мяса над полум'ям відкритого вогню, вона припоруцає обовязково часник до нього. А щоб приладження часнику облегшити, на те існує роздавлювач часникових зубців.

— Вложиш зубець у роздавлювач, стиснеш і часникова есенція скапує на мясо, надаючи йому небувалої, просто екзотичної заправи. Приємний часниковий запах розходитьсь по мясі, воякає, а як чудесно смакує! Це далеко легше, як краяти часник скіпочками і вкладати його тут і там між хліб і мясо, як я давніш робила. Часник так підносить смак різних страв! Жаль мені людей, що не люблять часнику! Ми в нашому городі засаджуємо щороку багато часнику і ніколи не вистачає його.

Ось яку пораду помістив найбільший жіночий журнал Америки, що розходитьсь чотириомільоновим тиражем. А коли пригадуємо собі, як то давніше до Канади приїздили перші українські емігранти і в дорозі їли ковбасу, заправлену часником, або таки й часник із салом. Великими очима дивились англосаксонці на тих перших імігрантів. Дехто навіть поважно тврбувався майбутнім

ською підливою, білою підливою, а коли хтось любить — із рум'яною булочкою з маслом.

Біла підлива

Потрібно:

- 2 ложки масла
- 1 горнятко молока
- 1 ложка муки
- сіль і перець до смаку

Засмажити ясно масло з мукою, розвести молоком і змішати поволі на гладку рідину. Заварити, мішаючи, щоб згустило. Посолити і поперчити до смаку.

Канади із такими „дивними“ людьми.

Сьогодні вже не те. „Дивні“ люди вже давно вросли в канадійський ґрунт і стали поважаними громадянами. Їхній часник уже не такий страшний, як здавався. Десь зникла погорда й насміх, що нею окружали часник, і тих, що його споживали. Часниковий запах став екзотичним. Навіть і модерна техніка йде назустріч йому, випродуковуючи механічний прилад витискання часникового соку.

Так, таки часник видержав. Сам своєю силою добився почесности і знайшов собі місце в популярних журналах, славних готелях і навіть на наукових курсах Домашньої Економії в університетах. Тепер його науково розглядають і впроваджують у щоденне харчування.

За С. Стечишин

ВШАЄМО БІЛЛЯ

Як приємно вшати білля у ясний соняшний ранок! Вже натягаючи шнур ми раді, що білля висушиться в такий погідний день. Тому уважно розтріпуємо кожну річ, виймаючи її з кошика. Треба її добре й рівно натягнути! Коли розправимо рубці і випростуємо шви, тоді пізніш легше буде їх прасувати.

Та біда з нашою линвою! Коли повісимо на ній простирала чи обруси, напевно обвисне. Можемо підперти її спеціальним дрючком, що її підтримає посередині. Та при сильному вітрі й дрючок не допоможе. Може його перекинути й тоді погуляти собі з біллям, як сам захоче.

Тому слід нам оглянутись за тугою линвою, що не обвисає. Це є новий винахід, що облегшує господиням сушення білля. В середині вона виконана з скляного шнура (fiberglass), а зверху покрита плетеною бавовною, як звичайна линва. Вона зависає рівно в воздуху і не подається під тягарем білля.

За наше місце

(Думки з приводу VI. Зїзду УККА)

Недавній зїзд Українського Конгресового Комітету струснув українським суспільством і викликав відгук далеко поза межами ЗДА. Ще немає точних підсумків його перебігу і ще за скоро було б тягнути висновки з усіх його проявів. Та в одному вільно нам уже тепер сказати своє слово. Це про його відношення до зорганізованого українського жіноцтва.

Зїзд Українського Конгресового Комітету скликається що три роки. Подібно відбувають свої зїзди громадські центральні в інших країнах, як Комітет Українців Канади, Союз Українців Британії та інші. Кожного року відбувається якийсь великий громадський зїзд, що дає переріз через громадське життя даної країни.

Тому наш погляд на ролю жіноцтва в громадському житті опертий не тільки на досвіді останнього зїзду. Він виростає із спостережень цілого ряду звітів, що проходять через пресу або листування жіночих централей, наших членів.

В загальному жіноцтво бере в цих зїздах численну участь. В залях нарад публіка густо пересіяна жінками, а навіть у президії тут і там зустрінете жіночу постать. Здавалося б, що зацікавлення жіноцтва виявлене задовільно. А коли брати до уваги меншу кількість жінок на еміграції, як чоловіків, то й дуже активно.

Та коли переглянути програму зїздів, то відразу вражає певна неконсеквенція. Жіноцтва тут немає — ні поміж доповідачами, ні у проводі зїзду. Правда, для декорації часом запро-

шують до президії якусь заслужену одиницю. Але немає випадку, щоб їй доручено хоч півдня провадити збори або переводити якусь важливу справу через голосування.

Важко ствердити це в 70-ті роковини жіночого руху! Та краще освідомити собі цей факт, ніж заколисувати себе задоволенням із осягів. Треба сказати собі, що наш похід у громадське життя ще далеко не завершений. І багато, багато на це складається причин.

Багато з нас припише тут вину чоловікам, що нерадо відступають свої давно здобуті місця новому чинникові громадського життя — жінці. Це правда. Коли глянемо кругом себе, то побачимо яка боротьба йде за такі місця в кожній країні. У невпинному поході здобувають собі жінки признання, дістають вгляд у нові ділянки. Недавно тому писали ми з яким трудом увійшла Маруся Бек до міської ради Дітройту та скільки зусилля коштує їй вдержувати там свій вплив і переводити певні справи.

Та є вже ділянки життя, в яких усюди признають жінці право рішати. Виховання молодого покоління, суспільна опіка — це безспірні домени жінок і президент Айзенгауер дав цьому вираз, призначуючи жінку-міністра на чолу новоствореного міністерства виховання й суспільної опіки. Багато можна б подати подібних прикладів в інших державних народів. На жаль, цей факт ще не має належного розуміння у нашому суспільстві. Як приклад нехай послужить нам зїзд Союзу У-

країнців Британії у 1953 р., на якому з сумом ствердили промовці, що втрачаємо наш доріст. Треба змобілізувати українську матір, родинний дім, говорили, не освідомивши собі, що на зїзді не є заступлена жіноча організація, що могла б промовити іменем тієї матері.

Оттаких неконсеквенцій багато в нашому житті. Виявляє їх теж Український Конгресовий Комітет, що є нашим репрезентантом у ЗДА й повинен брати приклад з американської дійсності. Коли введено в життя Народний Фонд і громадянство в ЗДА думало виконувати своє зобов'язання родинно, себто вплачувати податок від кожної української родини, УКК видав заклик, де точно зясував своє відношення до рівноправності жінки й чоловіка у цьому відношенні. „Сьогодні кожна жінка є рівнозначною і рівновартною громадянкою“, писали в заклику. „Здебільшого вона має також свій окремий дохід і тому повинна платити податок не родина, а окремо чоловік і окремо жінка“. Це становище УКК ми вповні піддержуємо. Бо участь жінки у громадському житті полягає не тільки в осягах та правах, але й рівних обов'язках кожної одиниці. Та рівноправність для Українського Конгресового Комітету здається й кінчається на плаченні податку до Народного Фонду. Бо мабуть це мав він на увазі, запрошуючи представницю зорганізованого жіноцтва до Екзекутиви. Та в програмі зїзду ця участь нічим не зазначена.

Зїзди установ — це демократичні збори, що дають змо-

Конгрес на Цейлоні

гу вияву кожній ініціативній одиниці. Коли жіноцтво не має офіційного місця, або дуже обмежене, тоді воно має змогу виступу іменем своїх гуртів або титулом громадського досвіду з місць. Перегляньмо під тим оглядом наші зїзди!

На жаль, і тут немає багато втішливого. Певне замаркування участі завважуємо в Канаді, де в рямях загально-громадських зїздів відбуваються рівночасно наради спорідненої жіночої організації. І так під час зїзду Комітету Українців Канади радить рівночасно Комітет Українок Канади, а під час зїзду Братства Українців Католиків — Ліга Українських Католицьких Жінок. Та в нарадах громадської централі все одно не бачимо маркантних жіночих виступів і певні ділянки життя, як виховна чи харитативна не знаходять належної уваги на таких зїздах.

Значить і по нашій стороні вина. Коли немає волі до співдії, коли не вміємо належно цінити наших ділянок праці та раз-у-раз їх подавати загалові, тоді й не треба сподіватися, що він їх признає. Впродовж 70 літ ми здобули собі право участі у громадському житті. Але не зуміли до тепер цього розбудувати й закріпити за собою.

Здається — висновки невеселі. Та є певні позначки, що кажуть нам сподіватись змін, а властиво подають деякі надії. Треба тільки уважно приглянутись до них та потягнути висновки.

В останньому часі відбулись зїзди, що притягнули чоловічих жінок-фахівців до виступів. На зїзді кооператорів у Нью Йорку промовляла Ірина Павликовська, а на такому ж зїзді в Шикаго Ірина Гладка. Товариство Українських Лікарів у Дітроїті вже втретє вибирає головою лікарку і громадську діячку д-р Софію Парфанович. На першому зїзді Асоціації Вчених у Мюнхені виступила з доповіддю Олександра Судима.

Це показує, що в певних галузях життя жінка з солідним фаховим знанням знаходить признання і стає співтворчим

Міжнародній Жіночий Союз скликає свій черговий конгрес у серпні ц. р. на Цейлоні. Торік відбулась у Коломбо підготовлена конференція жіноцтва південної Азії, якої точний перебіг ми вже подали.

Програма конгресу вже устійнена. Засяг її дуже широкий. Та з неї вибираємо головні напрямні, що рішають про її зміст.

1. **Освіта жінок.** Однаковий доступ до освіти й фахового вишколу. Перешкоди на цьому шляху та як їх поборювати.

Ця тема була предметом нарад торічної Конференції в Коломбо. Зібрано багатий матеріал, як теоретичний, так і дослідний з усіх країн Сходу. Конгрес допоможе витягнути висновки зі студій та повзяти певні рішення.

2. **Родинне життя.** Упромишловлення країни вириває дружину й матір із домашнього вогнища. Це захитує в великій мірі давній лад, зменшує виховну силу родини, а подекуди й розбиває її. В Азії ще немає тієї загрози, але зі зростанням промишловости може це настати. У невідготованому суспільстві може це викликати ще більшу кризу родинного життя, як на заході. Тому конгрес послушить своїм досвідом азійсько-

чинником. Це й потверджується досвідом із інших країн. У відбудові Німеччини мали поважне слово великі жіночі організації, що висунули цілі комісії з жінок-фахівців (домашнього господарства, гігієни, будівництва) до співучасті. Жінка-фахівець стає в жіночому рухові тепер вирішним чинником. І з радістю завважуємо, що і в нас вона починає грати відповідну ролю.

Та не сміє занепасти роля української громадської діячки, яка ще не розвинулась як слід у нашому суспільстві. Жіночі організації повинні звернути всю увагу на те, щоб освідомити жінці її місце у суспільстві й її окрему місію на еміграції.

му жіноцтву. Представниці Скандинавії й Німеччини розкажуть про перехід від примітивного до змеханізованого хліборобства, а англійки про заходи їх високо промислової країни. Треба, щоб азійська жінка зарання пізнала всі загрози і зайняла в розвитку своїх країн відповідне місце.

3. **Мир у світі.** У теперішньому стані світової політики важко говорити про тривкий мир. Тим більше, що жінки ще мають дуже малий вплив на парламенти та дипломатію кожної країни. Але політика жінок може діяти іншими шляхами. Приязні взаємини між народами, усунення расових і релігійних пересудів, запевнення економічного добробуту — ось головні напрямні, які будують тривкий мир у світі. Це є праця на довгу мету, але саме лежить у сфері діяння жіноцтва. Для неї треба створити публичну опінію та підібрати відповідні засоби.

4. **Однакова мораль.** Але в програмі конгресу не слід забувати й давніших напрямних, що над ними вже 50 літ працює Міжнародній Жіночий Союз. Від десятків літ МЖС поборює закони й пересуди, що дозволяють використовувати одну людину для забаганок другої. В тій ділянці Об'єднані Нації вже ведуть успішно боротьбу, яку розгляне і оцінить конгрес на Цейлоні.

5. **Закон про подружжя і права жінки** в Азії також буде темою конгресу. Треба ясувати собі всі обмеження й перешкоди до повного рівноправ'я, щоб жіноцтво Азії з допомогою всіх чинників могло їх побороти.

На ці наради є доволі часу, бо конгрес триватиме повних 2 тижні. Співпрацюючи з ЮНЕСКО, Міжнародній Жіночий Союз упорядкував цим разом стиль нарад згідно з правильним цієї міжнародньої централі. Учасниці конгресу будуть поділені на студійні групи, що зможуть впродовж того часу докладно передискутувати кожну справу. **Л. Б.**

Ще раз підсумки 70-ліття

До статті з ч. 3, 1955 п. н. „Підсумки 70-ліття“ дістали ми відгук нашої співробітниці, що окрім позитивних наświetлює також деякі негативні моменти нашого жіночого руху. Подаємо її міркування в порядку дискусії.

Цього року — за вказівками СФУЖО — весь організований жіночий світ відзначив сімдесяти роковини постанови українського жіночого руху. Та ледве чи хтонебудь підрачував наші осяги й втрати за цей довгий час. Як бачимо із ще ненаписаної історії українського жіночого руху, від самих початків її аж до 1939 р. українські жінки досягнули чималих успіхів: доступ до гімназій, потім до університетів, можливість виконування всіляких професій, участь у громадській праці, прийняття в світ науки, літератури й мистецтва, а в часах української державності — право голосування, доступ до державних урядів, а навіть до парламенту, та до дипломатичної й військової служби.

Та дивним-дивом, на еміграції, яку дехто називає „сіллю української землі“, а дехто „амбасадорами України“, непомітно, щоб українське жіноцтво капіталізувало свої досягнення. В правліннях численних наших установ майже не бачимо жіночих прізвищ, або ж є вони в сірому кілці. Правда, часто вибирають жінок секретарками, але тоді, коли секретар чоловік є завжди „генеральним секретарем“ — тобто душею товариства, жінці передають звичайно ролью протоколянта довгих і нудних засідань, а переписку й діловодство т-ва бере тоді голова, чи його заступник. Не більшу ролью в житті установ відіграють і жіночі секції, яких трактують так же само, як гурток молоді, драмгурток чи спортову секцію, тобто дають їм повну „автономію“, але касу затримують у себе. Мовляв: „робіть собі, що хочете, тільки ми грошей на те не дамо“, не дивлячись на те, що каси всіх наших еміграційних тов-в по-

повнюються переважно завдяки праці й заходам жіночих рук. Усі прибуткові імпрези, вечерниці, спільні обіди чи вечері, фантові льотерії, пікніки, фестини — все це дає т-ву прибутки з цих висміяних буфетів, вареників, голубців, ковбасок з капустою, канапок і тортів.

Та мало дого. Чоловіки, зайняті „високою“ політикою, зовсім забувають про таку важливу еміграційну справу, як українське шкільництво. Чоловіки подбали про те, щоб політичні партії завершити одним проводом у світі. Та досі ще не постала всесвітня „Рідна Школа“, яка охопила б шкільництво від дошкілля до університету, виготовила б однотайний плян навчання та вишколювала б учителів. Зате жіноцтво зуміло порозумітись у тому ж часі і створило одну жіночу світову централю СФУЖО. Оце таки успіх, на який до тепер чоловіки не спромоглись!

І ще одне. По всіх наших поселеннях бачимо жіноцтво при праці. Оті згадані вже Рідні Школи в великій мірі постали за ініціативою жінок. Поволі наші поселення покриваються сіткою садків і суботніх чи недільних шкіл. Пригадаймо хоч би Союз Українок Австралії, що перший дав почин до створення українського шкільництва, або Об'єднання Укр. Жінок у Німеччині, що через свої делегатури пильнує доживи шкільних дітей.

Але коли в цих країнах чи в кожній іншій місцева централю укладає бюджет на черговий рік — у ньому ніколи нема хоча б невеличкої грошової позиції для підтримки якоїнебудь жіночої акції, навіть отої шкільної. Якщо й дістануть жінки якунебудь грошову допомогу, то це тільки від другої жіночої організації в ЗДА чи Канаді, а ніколи ж від „чоловічої“. Або коли делегатка СФУЖО їде на міжнародній конгрес чи в іншу якусь політичну місцю — на це мусять роздобути фонди жінки самі, бо в бюдже-

Марія Дима

НА ЧОЛІ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Саме десять літ минає, як жіночі організації Канади об'єднались для створення спільної надбудови — Комітету Українок Канади. Він включає представниць Організації Українок Канади, Союзу Українок Канади і Ліги Українських Католицьких Жінок.

В останній каденції вибрано головою п. Марію Диму. Українському жіноцтву вона відома з участі в конгресі М.М.М. у

ті українських централей нема фондів на такі „смішні“ видатки. (Але вони зовсім не смішні для державних народів, яких делегатки їдуть на кошт держави й бувають у даній країні гостями свого амбасадора.)

При всьому тому „упослідженні“ жінки не шарікають. Вони звикли давати собі раду в хаті, мусять давати її й у жіночих товариствах та й на міжнародньому форумі. На це вміння складається саме сімдесятирічний досвід домашньо-господарської, виховної, суспільно-громадської, політичної й військової діяльності української жінки. Л. Вітошинська

Брюсселі, де вона була єдиною представницею Канади. Та за нею лежить довгий шлях громадської праці, що підготував її до такого виступу.

Марія Дима народилась у містечку Борщеві в Галичині і прибула до Канади вже по закінченні середньої школи. Тут вона — доповнивши знання мови — вступає на манітобський університет і закінчує його з успіхом у 1924 р. — одна з перших українок. Пізніше стає директоркою публичної школи в Етелберт, Ман. і працює над доволішнім фармарським населенням. У 1925 р. виходить заміж за лікаря й переноситься з ним до Вінніпегу. Велике місто відкриває перед нею зовсім інші можливості праці. Молода дівка входить у канадські жіночі організації, щоб пізнати їх спосіб праці та англо-саський спосіб думання. Згодом, здобувши довіря вона використовує своє становище на те, щоб інформувати канадійок про українську культуру. На міжнародному фестивалі вона перша промовляє про історію України і стає першою україною в міській шкільній раді.

Свій досвід праці вона старается використати і в українському середовищі. На першому Конгресі Українців Канади її обрано першою головою Комітету Українок Канади. У 1944 р. вона стає одною з основниць Ліги Українських Католицьких Жінок Канади, яку очолює як перша голова. Марія Дима об'їхала майже всі місцевості Канади та на публичних вічах заохочувала жіноцтво ставати в організовані ряди. Її знаменитий виступ та дар промовця приносили їй усюди успіх.

У 1951 р. Марію Диму вибрано вдруге головою Ліги Українських Католицьких Жінок. За її головування ЛУКЖ входить у сім'ю зорганізованого жіноцтва і стає членом СФУЖО. У 1953 р. вона привітала Світовий Рух Матерей (М.М.М.) від жіноцтва Канади. Того ж року св. Отець прийняв її на окремій аудієнції й уділив святого благословення. Окрім того відвідала

ДО ІСТОРІЇ ЖІНОЧОГО РУХУ

У книжці „Українське жіноцтво Дітройту“, якої видання підготовляємо, плянуємо вмістити в огляді українського жіночого руху світліни видатних громадських діячок. Бракують нам давніші постаті, що в початках промощували шлях, але й не всіх новіших могли ми зібрати. А в родинних альбомах напевне знайдуться та зможуть послужити для такої цілі. Подаємо їх прізвища в поазбучному порядку:

Марія Білецька,
Іванна Блажкевич,
Ірина Волошин,
Ольга Галаган,
Ольга Грабар,
Настя Грінченко,
Северина Данилович,
д-р Харитя Кононенко,
Михайлина Левицька,
Константина Малицька,
Зінаїда Мірна,
Ірина Невицька,
Олена Сірецька,
д-р Надія Суровцова,
Евстахія Тишинська,
Герміна Шухевич.

Прохаємо свояків та приятелів випозичити нам ці світліни для нашої праці. По використанні будуть негайно повернені.

Злучені Жіночі Організації
міста Дітройту

ІЗ НАУКОВОГО СВІТУ

У квітні відбулась у Нью Йорку Наукова Конференція УВАН, присвячена пам'яті дослідника античної України проф. М. Ростовцева. У програмі Конференції промовляла Т. Іванівська на тему „М. Ростовцев, як дослідник мистецтва України з передісторичної й античної доби“.

вона наші поселення в Німеччині і Франції.

У лютому 1954 р. громадянство Вінніпегу врочисто відзначило 30-ліття громадської праці Марії Дими. Представники жіночих та загально-громадських організацій підкреслювали її заслуги та значення, що його набула Марія Дима в канадійському світі.

ЮВІЛЕЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ

У дні 20., 21. і 22. травня відбулась у Торонті Ювілейна Конференція Організації Українок Канади. Як відпоручниця СФУЖО виступила дня 22. травня м. Марія Біляк з доповіддю про працю і завдання Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

Звіт про перебіг Конференції подамо в черговому числі.

ВІСТІ ЧЕРЕЗ ГОЛОС КАНАДИ

Постійна радіопередача українською мовою, що йде через Голос Канади, дбайливо слідкує за вістями з жіночого життя. Впродовж 1954 р. зреферовано подорож місто голови СФУЖО Олени Лотоцької на конгрес МЖР до Гелсінкі, як також її відвідини наших центрів в Європі. З нагоди Ювілею 70-ліття Ганни Чикаленко-Коллер Голос Канади подав обширну згадку про постать цієї вченої і громадської діячки.

У новішому часі зреферовано в Голосі Канади свято 70-ліття жіночого руху у Монреалі і виставку українського народнього мистецтва, яку перевів 47 Відділ США в Рочестері, Н. Й.

УКРАЇНЬСЬКА ЖІНКА У ПРОФЕСІЙНОМУ ЖИТТІ

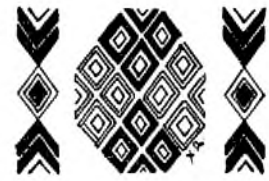
Цікаві дані про професійні осяги української жінки подала Олена Трофимовська у своїй відповіді на нашу анкету. Вони увійдуть у нижечку „The Woman of Ukraine“. Це допоможе світові зрозуміти шлях і змагання української жінки.

Треба, щоб українське жіноцтво також зрозуміло вагу такої інформації. Щоб книжка „The Woman of Ukraine“ вийшла гарно видана й ілюстрована; треба піддержки всіх Відділів США. Часу вже небагато, коли хочемо, щоб книжечка появилася на XI. Конвенцію США!

Комплет „Громадянки“ (7 чисел) коштує 1 дол.

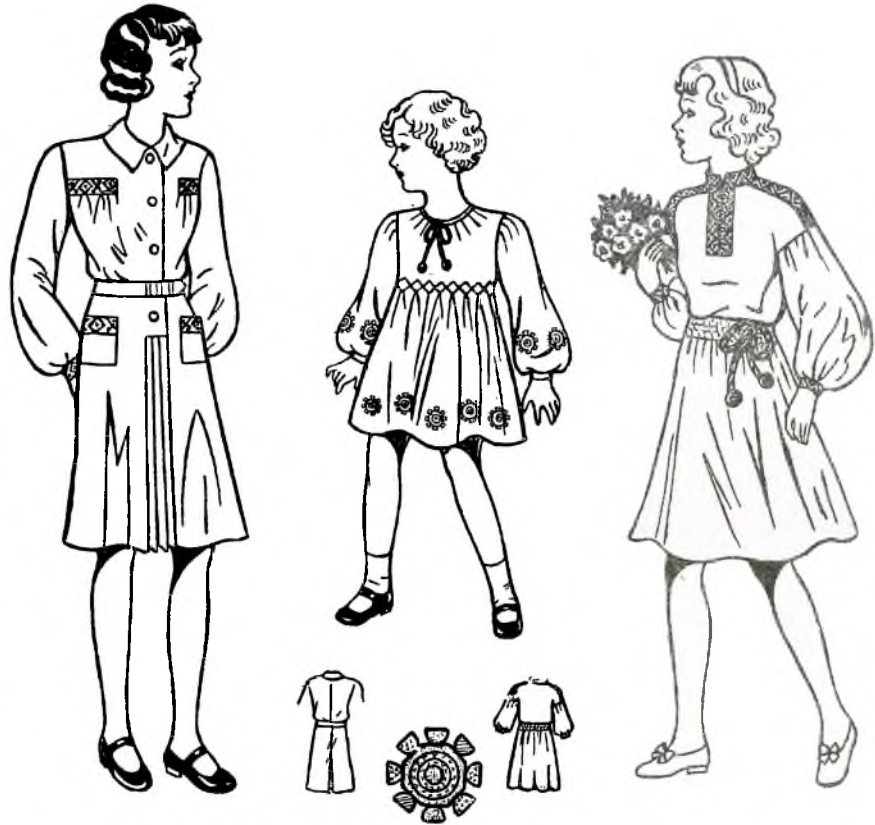
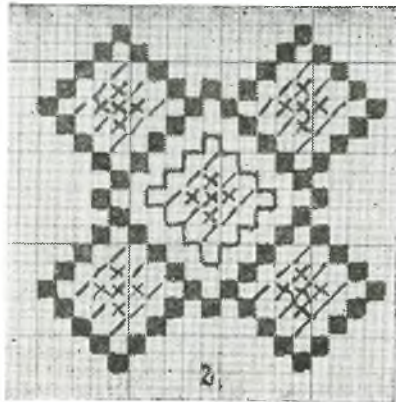
Українська вишивка

ДИТЯЧЕ ВБРАННЯ

Здається немає кращої прикраси для дитини, як вишиване вбрання! Дитина привчається вишивку любити й шанувати, а згодом і розрізнявати один взір від одного. Тому кожна дбайлива мати старається прикрасити святкове вбрання вишивкою.

Небагато матерей уміє шити, щоб підготовляти все потрібне для своєї дитини. Але й гото-

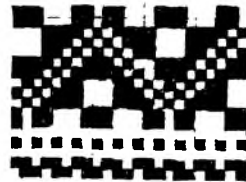
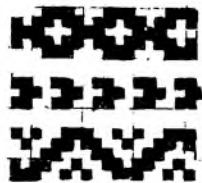
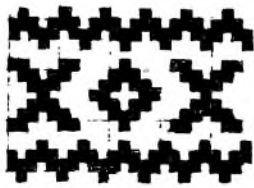
вий куплений одяг можна прикрасити вишивкою. Тому купуючи суконку для нашої дівчини, підбираємо її в одностайній красці та гладкого крою. На такому моделі легко розмістити вишивку, як показано поруч. Вишивки небагато, а вона вміло розложена.

1. Плотняна суконка для дівчинки кремової краски. Хрестиковий взір приміщений двома смугами зпереду.

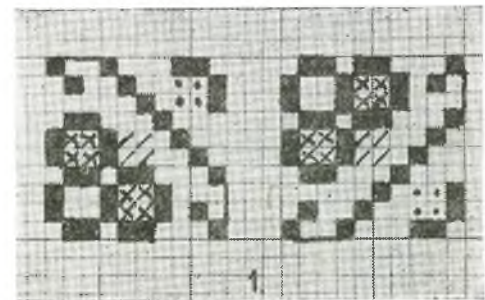
2. Шовкова суконка для дів-

чинки. Невеличкі круглі мотиви покидані по подолі.

3. Суконка з білого батисту для дівчинки. Ощадно розміщений взір.

Хрестикові взори у двох або трьох красках, відповідні до дитячого одягу

Битки англійські

Потрібно:

- 1 ф. телятини
- 1 ложка масла шинки й солонини
- 4 грінки білого хліба

Підлива:

- 1 ложка масла
- 1 ложка муки росолу стільки, щоб підлива була відповідно густа цитрини до смаку

Телятину покроїти в пластинки, величини малої долоні. Розбити, посолити й уформувати кругло ножем. До цього вкroїти таку саму пластинку вудженої солонини й шинки. На розпалене масло покласти пластинки солонини, а на солонину битки. Смажити на легкому вогні аж зарум'яняться. Потім обернути на другий бік разом із солониною, покласти на верх шийку, щоб загрілась. А коли битки зарум'янились уже з другого боку, класти кожен на прирум'янену скибку білого хліба (товст), обертаючи так, щоб шинка була на хлібі, а солонина прийшла вище неї. Зараз укладати на гарячому полумиску й полити підливою. Подавати.

Підлива: Засмажити засмажку з масла й муки, розвести росолом, втиєнути цитринового соку до смаку, посолити, дати трохи зеленої, січеної петрушки, кілька зерен перцю і заварити.

Курка в городині

Потрібно:

- 1 курка
- 1 ложка масла
- ¼ ф. солонини або бекону
- 2 малі моркви
- 1 петрушка
- 1 сазера (корінь або біло без листя)
- 1 цибуля
- 1 ложка помідорових повнів
- кілька стручків фасолі

- 1 лавровий листок
- 4 зернятка англ. перцю
- 1 склянка росолу
- 1 склянка червоного вина

Почистити й насолити курку, відкраявши крильця і шийку. До посудини дати ложку масла, покрану в кістки перерослу солонину, вуджену або бекон, і різну городину, втерту на яринній терці. На це покласти курку, заллати шклянкою росолу і шклянкою червоного вина і душити під покрішкою, доки курка не буде м'ягка. Тоді вийняти її, поділити і уложити на полумиску, обложивши городиною.

Шпараги запікані

Потрібно:

- 1 ф. шпарагів
- 1 ложечка цукру
- 1 ложечка масла
- ¼ ф. сира (пармезану)
- 1 ложка масла (топленого) сіль

Бешамель:

- 1 ложка муки
- 1 ложка масла
- 1 склянка молока або сметанки
- 2 жовтка сіль

Почистити шпараги, стягнувши з них поволуку і вкинути до зимної води, щоб не почорніли. Виполокавши, вязати по кілька разом мякою, білою ниткою. Класти до гарячої води, яку ми посолити й поцукрували. Коли вони зварені (подаються під натиском пальця), тоді вийняти їх із води і укладати в огнетризалій посудині, вимашеній маслом. Полити бешамелем, посипати грубо тертим сиром (пармезаном), добре скропити топленим маслом і вставити до печі на 10—15 хвилин, щоб запеклося.

Бешамель: зладити білу засмажку, розвести молоком або сметанкою і заварити, мішаючи, щоб не було грудок. Коли трохи простигне, вбити жовтка і вимішати.

Салата з огірків

Потрібно:

- 1 огірок
- сердечка з зеленої салати
- 2 помідори
- 2 варені яйця

- 1 ложка січеного кропу
- оливи й оцту до смаку

Обібрати огірок і пократити в тонкі скибки. Зладити подиву з оливи, оцту, соли й перцю. Хто не зносить оцту, може заступити його цитриною. Цією поливкою полляти огірок і сердечка з салати, вийняти з рідини і уложити на полумиску, як слідує: по середині огірок, кругом обложити на перемену сердечками з салати і скибками помідорів. Зверху прибрати скибками варених яєць і посипати січеним кропом.

Крем з полуниць

Потрібно:

- 1 кошчок полуниць (більший)
- 2 білка
- 1 чвертка сметанки (heavy cream)
- ½ ф. цукру мучки
- 1 торбинка желатини

Перетерти через ситко полуниці так, щоб була пів літра мякушу і поставити до леднички на дві години. Тоді додати до того білка і вбивати, щоб була пухка маса. Окремо вбити сметанку з цукром-мучкою. Додати до того желатину, яку ми перед тим розпустили в літній воді (2 ложечки), вбивати далі, і злучити полуниці зі сметанкою. Приладити малі чашечки і виложити крем, щоб застиг у них. Вложити до леднички.

Пташине молоко

Потрібно:

- 2 горнятка молока
- 3 ложки цукру
- 2 яйця
- кусник ванілії

Заварити молоко з цукром. Вбити тугий шум із білків і класти ложкою на легко кипяче молоко. Нехай легко кипить під покрішкою. Коли шум зціпне, викладати в салатириці, а на молоці варити далі кусники шуму. Коли вже весь шум зварений, розтерти жовтка, заллати киплячим молоком, вкинути кусник ванілії і легко затягнути на вогні (не сміє закипіти!) Видляти рідину на шум у салатириці. Можна подавати гаряче й холодне.

Дуже поживна лакоминка для дітей.

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

TWO UKRAINIAN CONVENTIONS

Toward the close of May the 6th convention of the Ukrainian Congress Committee was held in New York City. This organization represents Americans of Ukrainian descent. It had been organized in 1940 at Washington, D. C., when an impending danger of war was projected over America and the Americans of Ukrainian origin planned to unite for joint action. The Ukrainian women also cooperated toward the creation of this national Ukrainian political body. The Ukrainian National Women's League of America, the greatest Ukrainian women's organization in United States, had also sent its representatives to the congress.

Fifteen years have since elapsed. The Ukrainian Congressional Committee has evolved into a powerful representation of Ukrainians in the United States. It has an insight and influence over all fields of inner Ukrainian life, and is following the world events which may be pertinent to Ukraine. Last year it collaborated with the subcommittee headed by the former member of the House, Charles Kersten, of Wisconsin, which investigated the crimes perpetrated by the bolsheviki upon various nationalities in USSR, and sent a memorial to the United Nations where it expressed its opinion on the membership of Soviet Ukraine in the United Nations. Being aware of constant menace of communism to the free world, the Ukrainian Congress Committee invariably calls attention of the people of America to the threat of bolshevik evil under which the enchained Ukraine has suffered so much.

The Ukrainian National Women's League of America is cooperating straightforwardly with

the Ukrainian Congress Committee.

The Branches of UNWLA belong to it as its members and are supporting its activities by adding its efforts and money. The UNWLA is represented on the executive committee of the organization by its President, Mrs. Helen Lototsky. Besides, Mrs. Catherine Peleshok and Mrs. Janette Bencal are on the board of directors of the UCCA, and Mrs. Stephanie Pushkar is on its auditing committee, both likewise representing the UNWLA.

The women are equally contributing their annual donations to the National Fund of the UCCA. This fund is likewise augmented by voluntary gifts of the organizations, one of which is UNWLA.

This fund forms the basis for the activities of UCCA.

At the convention of UCCA in New York many Ukrainian women were active participants. They were very interested in the proceedings and debates which proves that they really are equal with men in sharing the burden of responsibility for weighty decisions of national scope.

Still the Ukrainian community does not so far appreciate the importance of our women's work. There are no women in the political council of UCCA, nor adequate number of them on the board or on the executive committee. The UCCA is not different from other similar institutions in the world. The Ukrainian women, however, must strive hard to achieve their rightful positions.

The members of UNWLA are now facing a new task. They ought to double and to strengthen their cooperation with the UCCA. True, our work is not fitly appreciated, yet we shall attain recog-

UNWLA PREPARES ITS XI CONVENTION

In summer time usually sets in an intermission for rest within the membership of the Branches of the Ukrainian National Women's League of America. The Branches have hurried, however, with the election of their delegates to the Convention. Some have done so in May, others in June.

The Convention will be held at Philadelphia, September 4-6.

The delegates ought to remain in touch with the Central Office during the summer months, so as to be advised of all decisions of the Headquarters and to know the opinion of their Branches with regard to these measurements.

Trifles make perfection and perfection is no trifle.

Michelangelo.

nition by imparting more devotion to the cause. First of all we have to brace up and consolidate our own UNWLA, and then we shall be able to demand and to secure the position within our society which of right belongs to us.

The time is not far distant from the Convention of UNWLA at Philadelphia. Our Executive Committee and the Supreme Council are working hard to prepare the convention and the Branches are getting ready their hearty participation. One of the topics of our discussion will be our cooperation with the UCCA.

The relations of organized Ukrainian women with our general organizations are of great common interest, and of our organization in particular. There will be an opportunity at our convention to discourse upon the essentials as well as to project the objectives for the time to come.

THE UKRAINIAN INSTITUTE OF MUSIC

One of the educational institutions created by the Ukrainians in the United States, is their school of music. The first step toward its establishment was made by the Ukrainian teachers of music who came along with the new immigrants after World War II. Its central office is in New York City, and its branches are in all larger cities in the East where there are numerous Ukrainian communities.

The Ukrainian Institute of Music has been active since 1952. It is headed by Mr. Roman Savitsky, the renowned musical pedagog.

The institute employs 50 professional teachers of music who are training about 400 pupils. Most of the pupils are taking piano lessons, while others study to be players of violin or cello. There

is likewise in the institute a school of singing and diction.

At the close of every semester the institute arranges a concert where the program is being executed by the pupils of the school. These concerts are frequented by the parents of the pupils and by music loving people. The best pupils participate in group renditions by the youth, while the most talented give musical recitals of their own.

Even within its short period of efforts the institute has brought forth some young talents who give just grounds for warranting greater accomplishments.

There are men as well as women teachers of music in the institute. OUR LIFE is preparing a review of their work, their biographies and training abroad.

TWO JUBILEES

The Ukrainian community has marked the commemorations of two artists, the 25th anniversary of literary work of Ukrainian poetess Oxana Laturinska as well as of the author Maria Holovinska.

Oxana Laturinska endowed the Ukrainian literature with two volumes of her poetry. She recreates in her poems the might of the Princely (Kievan) era and the endeavors of Ukrainian rulers in her scant but strong pictures. She is also a talented sculptress. She graduated from the school of art at Prague and presented her works of art at various exhibitions. At present she resides in Minneapolis, Minn.

Maria Holovinska is the poetess of Ukrainian mountains. As a child she lived in the Carpathians and came to love the countryside, its people, and the nature. She is deeply perceiving the woes and joys of her poor mountainous land. Also in her brief sketches she pictures female personages of her native highlands.

Maria Holovinska has publish-

ed several volumes of her sketches. To commemorate her anniversary her short story "Marvel" has recently been published. The author is the wife of a priest and mother of four children. She lives in Philadelphia.

UKRAINIAN CERAMICS IN GENEVA

The International Ceramics Association, which has its headquarters in Geneva, Switzerland, is going to arrange lectures on Ukrainian ceramics.

They will be delivered by Emil Fabre, secretary of the association, in the United Nation's chamber there, and in the Sorbonne University at Paris.

THE 4th EXPOSITION OF PICTORIAL AND PLASTIC ARTS

In the exhibition held at New York City last April seven women took part. The most interesting were canvases by Halina Mazeppa of Caracas, Venezuela. Others en-

THE UKRAINIAN WOMEN IN ENGLAND

At the close of 1954 the Alliance of Ukrainian Women in England presented the report of its activities. We learn from it that the organization comprises 10 groups, each having about 30 members on an average. They are located in the industrial region of Yorkshire and Lancashire where most of the Ukrainian families have settled. Mrs. A. Ses is the president of the central Ukrainian Women's Alliance in Great Britain.

This organization is engaged in educational and charitable work. However, its action is devoted mostly to the caring for children. Some groups maintain kindergartens or evening schools so as to have the children preserve the knowledge of Ukrainian language, literature and history. Some of the groups are promoting Ukrainian folk-art by embroidering articles for their churches and national homes.

IN MEMORY Detroit, Mich.

Mr. Michael Rymar of 8940 Steel Ave., Detroit, Mich., died on March 10, 1955. He was the beloved husband of Mary; dearest father of Miss Helen Rymar, Mrs. Fabian Stempien and Wilfred; survived by five grandchildren.

Instead of sending flowers to the family, friends Mr. and Mrs. Theodore Keryluk, Mr. and Mrs. William Demrey, Mr. and Mrs. Thomas Borden, and Mr. and Mrs. Ted Koby, made a donation of \$12.50 to the Press Fund and will present Mrs. Mary Rymar with a one year's subscription to OUR LIFE in memory of her husband.

Mary Keryluk
Treasurer of Branch
37 S.U.A.

gaging the attention by their works were Ludmila Morozova of Jamaica, N. Y., and Catherine Krychevsky of Palo Alto, Calif.

Also were exhibited paintings by Olga Dyadinyuk of New York, M. Harasovska, of Chicago, T. Knyazhniiska, of Buffalo, and N. Stefaniv, of Los Angeles, Calif.

НАШИМ МАЛЯТАМ

НОВА ЛЯЛЯ

Приїхала Ляля
Здалека, з крамниці;
Там було їй певно
Скучно на полиці!
Приїхала Ляля,
Бо мене вже знала:
Я ж її в віконці
Щодень оглядала!
Приїхала Ляля!
Як же не радіти?
Буду з нею гратись,
Як не прийдуть діти.
Приїхала Ляля
В суконочці синій.
Мушу розказати
їй усі новини:

рисувала Ніна Мудрик

Що ходжу до парку
Що-дня крізь дорогу,
Що Муцьо-ведмедик
Згубив ліву ногу,
Що мячик мій скочив
До Тусі в садочок,
І що за два тижні
Кінчу п'ятий рочок.
Що Бурко не вкусить —
коли не дразнити,
А тетин Омелько
Хотів мене бити.

Що в кутку п'яніно
Чорне та зубате,
Мене дуже страшить
Як підуть всі з хати,
Що кашки не люблю,
Але їм чемненько,
І що на картині —
Там Тарас Шевченко.
Що килимик в квіти
(Це скажу їй в тайні!)
В кожную нічку має
Силу надзвичайну:
Лиш на нього сісти —
І летиш в простори,
У казок країну
Залетиш ним скоро.
Бо Весна-Царівна
Там нас дожидає —
Все розкажу Лялі —
Нехай вона знає!

Леся Храплива

ГУСОПАСКА

— Гиля, гуси, гилячко,
впопас на дозвіллячко!
Під лісочком-лісочком
виріжу я лісочку,
а ге-ге, гегелики,
виріжу чепеликом!
Гиля, гуси, лучкою,
травкою-дівучкою,
квітучкою-краскою!
З лісочкою-ляскою
йду і б'ю бадиллячко.
Гиля гуси, гилячко!

О. Лятурицька
(Зі збірки „Бедрик“)

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ДИТЯЧОЇ СТОРІНКИ

Наша збірка на пресфонд дитячої сторінки знаходить щораз більше зрозуміння. 10 Відділ США із Філадельфії пожертвував 5 дол., а письменниця Катерина Перелісна 15 примірників своєї книжечки „Ой, хто там?“ Окрім того прислали Р. Пазуняк 2 дол., а Яр Славутич і Г. Царинник по 1 дол. Щире Спасибі!

ВЕДМЕЖАТКО

На пеньочку ведмежатко
За гілку вчепилось,
Чудується-дивується:
„Де ж мама поділась?“

А та мама-ведмедиця
Лежить під дубочком,
Приглядається хитренько:
„Що ж буде з синочком?“

Чи він дуже злякається?
Чи знайде дорогу
Через хащі дрімучії
До свого барлогу?“

Позіжнуло ведмежатко:
„Нема... нема мами!“
І подибало шукати
Барліг між кущами.

К. Перелісна

* *

Малих курчаток двоєчко.
Клюють собі крупці,
А третє наша Олечка
Тримає на руці.

Воно до Олі тулиться,
Недуже і криве:
Пішло само на вулицю,
Попало під ровер.

І ніжка перевязана,
Заклеєне крильце,
А Олечка приказує:
— Тобі наука це!

Тепер от, бачиш, шулиться,
Набралося біди?
Ото само на вулицю
Ніколи не ходи!

Г. Чо.

КОЛИСКОВА ПІСНЯ

Спи, моя дитинко!
Місяць крізь вікно
У твою колиску
Світить вже давно.
Спи, моя дитино,
Ніченьки шкода...
Спи, моя рідненька,
Гойдоньки-гойда!

Зелені Свята

Оленка прийшла зі школи, зіла обід і написала задачу. А тоді запитала мами, чи може вона нарізати осоки*). Бо ж завтра Зелені Свята!

Та мама не пустила.

— Ти ще замала до серпа, Оленко! Піди краще на сіножать і назбирай квітів! А по осоку піде Марійка!

Оленка послухала і пішла. Скільки там того квіття на леваді! Ледве принесла велику китицю. Щоб не зівяли до завтра, поклала їх у ведро з водою. При тому завважила, що мама розробляє валню у старому горщику. Ще й не встигла спитатись, коли мама промовила:

— Підемо, дитинко, на цвинтар. Коли прибираємо хату, треба й там хрести хоч раз у рік побілити.

— Які хрести, мамо?

— А на гробах дідуся і бабуні. А також той кам'яний, що його поставили, коли панщину скасували. І на могилі поляглих у війні героїв.

Пішли. Мама білила хрести, а Оленка тримала горщик із валном. Шептали разом молитви за душі померлих. А потім мама розказувала, як то завтра йтиме похід на цвинтар із хоругвами й вінками.

Коли вертались до дому, почули, що Оленку хтось кличе. Оленка розглянулася і нікого не бачила. Аж мама показала Оленці, що на високому дереві сидів Василько з простої кляси. Зрізував галузки розцвілої акації.

— Оленко, я рубаю маю,**) дати тобі?

— Прошу!

І Василько скинув їй кілька галузок білого квіту акації. Оленка позбирала їх обережно, щоб не поколоти пальців на шпильках.

В дома застали вже замаєні ворота. Батько повтикав вели-

*) осока — рослина, що росте біля ставу.

***) май — це зелені або квіти, якими прикрашували хату.

кі вербові галузки по цілому подвір'ю, а маленькими обтикав покрівлю і пліт коло хати. Марійка виділювала різні зори листочками з любистку на шибках вікон. Оленка почала майти хату. В кожен куток ставила галузку акації, а за образ застромлювала галузки ясеню.

Скоро почали сходитись до них дівчата з наруччями квітів. Це подружки старшої сестри Марійки. Вони не кликали Оленки до помочі, але вона пильно приглядалась їх роботі. Бо вони вили вінець на хрест героїв, що завтра мав бути заквітчаний. Як гарно виглядали червоні троянди й півонії на тлі зелені!

У Святу Неділю вставляли дуже раненько. Марійка ішла з дівчатами вибирати хрест на могилі серед села. Оленка стелила осоку по хаті, сінях і на призьбу під хатою. Потім побігла до городу зірвати квітів і зілля. Бо всі школярки мали принести до церкви гарні китички. По Службі Божій у церкві святити зілля.

Так починались Зелені Свята у Рідному Краю.

Катря Колточок

Вороненя

Діти піймали ворону. У неї була пошкоджена ніжка — певна впала з гнізда. Виглядала ще малим пташенятком. Її напоїли й нагодували, а найменша Іриночка терпеливо зайнялась молоденьким вороненям і воно скоро цілком видужало.

Старший Ілько задумано проголосив:

— Дід Юрко казали, що ворону можна навчити балакати! От і спробуємо!

А як це робити?

— Будемо весь час біля неї промовляти щось просте й раз-у-раз повторяти. Наприклад „Добрийдень”, або „дякую”.

— Ні, щось їй приємне, каже Іринка. Наприклад „хочу гуляти”, або „хочу літати”.

Підходили й говорили по

черзі. Ніщо з того не виходило. Ілька засміяли.

Та одного дня побачили, що він вранці витягав ворону, садив зручно на стілець, а далі накривав червоною хусткою. Аж тоді повторював 10 до 20 разів „хочу літати”. Потім взяв вороненя й приголубив і дав йому розмочений шматок цукру. Діти сміялись, дражнили але Ілько мовчки продовжував вчити вороненя.

Вже й сам найстарший брат зацікавився і питає:

— Що це ти вигадав?

Ілько оповів, що він ходив до діда Юрка й розпитував, як він навчав колись свого ворона. Дід розказав, що на те, що би птах, або взагалі якась тварина почала думати, треба допомогти їй зосередити увагу лиш на одному. Коли ворон нічого не бачить, не має ніяких вражень, окрім голосу людини — вся його увага зосереджується на тому, що йому цей голос подає. Отак почни і навчиш, сказали дід.

За декілька днів пташеня почало щось пікати. Далі більш, а за тиждень воно було подібне на „хочу”. А то радість Ількові була, коли нараз вороненя викрикнуло: — Х-о-ч-у л-і-і-тати!

Коли вже добре знало, тоді почало вигукувати й без хустки кожного ранку. Ілько оповів про те дідові.

Однієї неділі дід Юрко вступив у хату і з цікавістю наблизився до птаха. Відразу почув: — Хо-чу лі-та-ти!

Тоді дідусь поцілував хлопця (Ілько був цілий збентежений), а всі діти обступили їх — радість, сміх! Дід узяв найменше на коліна і почав:

— Бачите, яке то велике чудо — увага! Коли вже пташина, з допомогою цієї уваги чогось навчається, то й нам слід уживати її, коли схочемо щось вивчити, зробити. Привчайтесь і ви звертати на все увагу! Увага допоможе нам у житті для успіху в науці і у всякій роботі.

Л. Л. Р.

Вже вийшов збірник „Золоте павутиння”. Коштує 50 центів, з пересилкою 60 центів.

Звідки взялися незабудьки?

Небо було сумне й повне жалю. Йому було вже справді забагато цього. Хоч воно вже кілька тижнів блистило своєю найкращою і найяснішою блакиттю, ніхто не глядів на нього. Люди оглядали тільки безліч розкішних квіток, розсіпаних по зелених полянах і левадах. Ніхто ані на хвилинку не глянув на небо, яке так гарно зодягнулось і вичистилось, що ані одної хмаринки не було на ньому. Ах, це таки справді гризло його!

Дуже зажурено й трохи здрісно гляділо Небо на Сонечко, яке, лагідно всміхаючись, весело котилося в своїй блискучій золотій суконочці по небозводі. Ах, коли б воно хотіло допомогти, оте золоте Сонечко, що до всіх так лагідно всміхається й усіх так любить! Сказано — зроблено. Небо розказало Сонечкові про своє горе, а Сонечко терпеливо вислухало й на доказ згоди допомогти Не-

бові подало йому свою гарячу рученьку. Небо було вдоволене й терпеливо чекало на Сонечкову поміч. — О, ми навчимо ту невдячну землю й тих нечемних людей, що й на мене треба глядіти й радіти мною! — думало Небо. Воно вже мало досить тої байдужности.

Сонце додержало слова. Воно нахмурилося, потемніло й приказало всім хмаркам, щоб допомогли Небові, яке завжди таке миле та добре було для них і дозволяло їм, коли тільки захотіли, гратися в складках його блакитного плаща. Всі були згідні допомогти Небові а темні дощові хмари перші взялися за діло. Вони хотіли добре провчити людей, бо якже можна не звертати уваги на їхнє чудове блакитне Небо! Це справді каригідне!

Жваво зударилися хмарки й

бум! — загудів перший, весняний, тихий грім, а за ним покоїлися інші, голосніші, грізні. Страшно стало. Блискало, гриміло, а дощ лив струмочками із сірого моря хмар. Справжня весняна буря! Гарне блакитне Небо густо покрилось дощевими серпанками. Люди на землі нарікали й зажурено гляділи вгору, немов питаючи, чи швидко буде знов погода.

Тимчасом Сонечко клопоталося й помагало даліше. Воно прикликало маленького янголика й післало його по св. Петра, бо хотіло з святим угодником про щось дуже важне поговорити. Коли прийшов святий Петро, Сонечко попрохало, щоб він він заніс Небову скаргу до Господа Бога. Святий Петро виконав Сонечкову просьбу а Господь усміхнувся і... Сонечко знало, що Небова просьба буде вислухана.

Дощ перестав падати, хмари розвіялись і раненько заблистіло чисте блакитне небо. Та що це?! Вночі сталося дивне диво. Щось кращого годі було собі уявити! Левади й поляни були сині від чудових маленьких зірочок, що піднімали з трави ніжні голівки і вмивалися хрустальними краплинами роси. Зірочки-квіти були блакитні мов небо, а в середині мали жовто-золотисту цяточку, неначе б Сонечко поцілунком збудило їх до життя.

Діти раділи прекрасними блакитними квіточками, зривали їх а оченята підіймали захоплено вгору до Неба. — Глянь, Івасику, такі блакитні, як небо! — Воно сьогодні таке синє, як ці квіточки! — Дорослі приходили, подивлялися нові квіти й радісно порівнювали їх із блакитним небом.

Небо сіяло від щастя, бо знало, що більш ніхто не забуде про нього. Ці маленькі блакитні зірки-квіточки, які добрий Господь з любов'ю сотворив для нього, щоб люди тямали про нього, прохатимуть: „Не забудь!“

Кете Фоссек
Переклад Н. М.

Діти раділи прекрасними блакитними квіточками, зривали їх, а оченята підіймали захоплено вгору до Неба.

У справі XI Конвенції СУА, яка відбудеться 3, 4 і 5 вересня, ц. р. у Філадельфії, Па., в готелі Белвю-Стретфорд.

1) **Кожний Відділ** має вислати бодай одну делегатку.
 2) **Членка Головної Управи СУА не може бути вибрана делегаткою Відділу СУА.**

3) Кожна делегатка має мати книжечку білетів за 15 дол. яка їй запевнить: а) Регістрацію; б) Бенкет-концерт; в) Один обід в готелі; г) Один обід в Домі СУА, де буде зустріч делегаток і гостей.

4) Гості можуть замовити собі таку книжечку білетів за 15 дол. у місцевому Відділі СУА, або в Централі СУА. В кожному разі треба заплатити при замовленні. Будуть теж окремі білети для гостей, які не зможуть бути на цілій конвенції.

5) Обіжник Централі висланий до усіх Відділів СУА разом з друками повновастей і замовленнями оголошень, подає докладно всі інформації у всіх справах XI Конвенції. Просимо точно придержуватися поданих вказівок.

6) Всі зобов'язання Відділу СУА до Централі за 1953 і 1954 треба виповнити якнайскоріше.

7) Конвенційні проекти подані в Нашім Житті, мають бути передискутовані на зборах Відділу і відповідні доручення подані делегації Відділу.

8) Централія просить полагодити всі формальності до 15 червня.

У справі журналу "Наше Життя":

У справах передплат і змін адрес, просимо звертатися до Адміністрації „Н. Ж.“, а не до Редакторки. Адресувати:

“Our Life”, 909 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa.

До редакторки звертатися тільки в редакційних справах.

Кому бракує число за червень, 1954, може дістати тепер в Адміністрації.

На кожну зміну адреси треба обов'язково посилати 10 центів (можна поштовими значками).

Передплатниця що є членкою СУА, повинна подати при висилці передплати, число свого Відділу.

Бажаємо добрих приготувань до Конвенції і радісних вакацій.

Екзекутива СУА.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА			
від 20. квітня до 25. травня 1955:	.. 45 Манчестер	20.00	5.00
	.. 52 Філадельфія	40.00	10.00
	.. 62 С. Франціско	10.00	—
Річна вкладка і організаційний фонд			
Від. 6	Рочестер	20.00	5.00
.. 11	Трентон	—	5.00
.. 25	Клівленд	20.00	—
.. 30	Клівленд	20.00	5.00
.. 36	Шикаго	20.00	5.00
Фонд Централі СУА			
Від. 24	Елизабет	60.00	
.. 25	Клівленд	10.00	
Резервовий фонд			
Від. 6	Рочестер	10.00	
.. 30	Клівленд	5.00	

На Дім СУА

Родина Сивуляків, Філадельфія	25.00
Софія Стрижак, Філадельфія, збірка на похороні бл. п. Михайла Сивуляка	25.00
Від. 24 Елизабет 1 уд.	100.00
.. 45 Манчестер 1 уд.	100.00

На вкладку до СФУЖО

Від. 25 Клівленд	2.00
------------------	------

Конвенційний фонд

Від. 6	5.00
.. 23	10.00
.. 30	10.00
.. 36	10.00

Фонд „Мати й Дитина“

Від. 11 Трентон	30.00
.. 13 Честер	10.00
.. 19 Амстердам	30.00
.. 22 Шикаго	40.00
.. 24 Елизабет	10.00
.. 47 Рочестер	30.00
Текля Гасюк, Ютика	2.00
А. Ковальчук, Грейт Медове	1.00

На Пресовий Фонд „Н. Ж.“

Централія СУА, Філадельфія, замість квітів на могилу бл. п. Навліни Панамаренко	15.00
Окружна Рада СУА, Філадельфія, замість квітів на могилу бл. пам. Михайла Сивуляка, мужа голови Окружної Ради	5.00
Від. 10 Філадельфія	5.00
.. 11 Трентон	5.00
.. 13 Честер	10.00
.. 24 Елизабет	10.00
.. 25 Клівленд	5.00
.. 26 Гемтремк, збірка на вечерку для уступаючої Управи	25.00
.. 36 Шикаго	10.00
.. 46 Філадельфія	5.00
.. 47 Рочестер	25.00

Софія Стрижак, Філадельфія, збірка на похороні бл. п. Михайла Сивуляка	22.00
Софія Стрижак, Філадельфія, збірка на похороні бл. п. Анни Захарко з Лестер	20.00
Піні Войкевич, Ньюарк, зб. на похороні бл. п. Катерини Фіцалович	10.00
Анастасія Волкер, Дітройт	3.00
Анна Патра, Дітройт	2.50
Пані Мартинович, Рочестер	2.00
Осина Ракоча, Філадельфія	2.00
Евгенія Розгін, Дітройт	2.00
Юлія Любинська, Англія	2.00

Із Окружних Зіздів С У А

ДІТРОЙТ, МИШ.

Зізд почався вислуханням Сл. Божої в старій церкві, а наради відбулися в Українській Хаті. О год. 10-ій предсідниця Зізду п. Анастасія Вокер відкрила їх. Пригадала, що в 1938 р. відбувся вже в Дітройті Окружний Зізд, а тепер — для підготовки ювілейної Конвенції — другий. З черги п. Цісарук, фін. секр. Філії, перевела молитву. Голова Філії п. Ольга Шустакевич привітала замісцевих гостей і зясувала коротко напрямні Зізду. Голова Зізду п. А. Вокер подала порядок нарад та пояснила, що учасниці Зізду поділяться на Комісії, щоб у короткому часі обговорити різні ділянки. Прохала всіх продумати ті ідеї, що є в нашій програмі, щоб Конвенція у 30-ліття впровадила щось нового в свою працю.

Головною бесідницею Зізду була місто голова СУА з Шикаго, п. Анастасія Харип. Її доповідь п. н. „Тези Окружного Зізду і підготовка до XI. Конвенції“ була старанно опрацьована й виголошена. Перша його частина була присвячена 30-літній праці СУА. Союз Українок Америки постав на те, щоб згуртувати молодих жінок, що прибули до Америки. Головною ціллю організації було — скріпити їх самопочуття, виховати їх на громадянськ та дати допомогу Рідному Краю. Це завдання він виконав блискуче. Здобув серце україн-

ської жінки, яка зрозуміла значення організації й розбудувала її. Це дало їй признання не тільки у власній громаді, а й серед американського жіноцтва. У 30-ліття свого існування СУА є членом Генеральної Федерації Жіночих Клубів і Національної Ради Жінок Америки. Та й у житті українського жіноцтва СУА відзначився, давши ініціативу до створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО).

Тепер виростають перед організацією нові завдання: 1. Притягнення молодшого жіночого покоління в ряди СУА. Тут народжені жінки не привязують такої ваги до своєї жіночої організації, як було б потрібно. Новоприбуле молоде жіноцтво не мало нагоди виробитись у рамках організації. Треба знайти шлях і підхід до них. Наші сестри зі східної України не виростали в традиції жіночих організацій і через те в Союзі Українок Америки їх тільки мале число. А коли притягнемо їх усіх в зорганізовану сімю, тоді скріпимо нашу націю в дії проти комунізму, що загрожує світові. 2. Освідомлення про нашу організацію переводить журнал „Наше Життя“. Конгресменка Чирч, якій ми його показали, захопилася його виглядом і змістом. Англієська сторінка повчає про життя українського жіноцтва і її треба би поширити. Таку ж функцію сповнюють радіопередачі з рамени жіночої організації. 22 Відділ СУА в Шикаго провадить це в рамках української радіо-годики і здобуває щораз більше прихильників. — 3. Власна домівка має для праці СУА велике значення. На щастя Центральня вже придбала власний будинок та все ще не може розгорнути в ньому своєї збірки народного мистецтва. Тому треба сплатити довг, що тяжить на бу-

Ольга Шустер, голова Філії СУА в Дітройті

динку. А тоді можна приступити до створення музею народного мистецтва, що його в ЗДА досі немає.

Слідував виховний реферат, що його виголосила п. О. Михайлович. Доповідниця веде педагогічну роботу й тому має багато спостережень із цієї ділянки. Вона підкреслила вагу рідного дому у вихованні дитини. І вказала на обовязки батьків під релігійним і національним оглядом. Батьки є для дітей прикладом і це вони повинні завжди пам'ятати. Якщо дім є пристанню, де панує згода і материнське тепло, тоді дитина більш відпорна на всякі спокуси.

Дискусія не розгорнулася широко над цими рефератами. Тільки дві членки СУА торкнулись приєднування нового членства. П. Мазур застановилась над причиною, чому сестри з центральних земель не входять до жіночої організації і вказала дорогу, якою дійти до їхніх сердець. П. Паконечна розказала, як удалось їй створити Відділ СУА в Лешпінгу й притягнути членство до праці.

На закінчення нарад о. Третневський передав привіт від о. монсіньора Шмондюка та побажав успіху в нарадах.

Слідувала обідова перерва. Членки СУА під проводом п.

Пелагія Хичій, Торонто	2.00
Марія Смішкевич, Манвил	1.00
Мад. Тимчина, Клівленд	1.00
Г. С. Оберштин, Нью Йорк	1.00
Галина Семкович, Шикаго	1.00
Текля Гасюк, Ютика	1.00
По 50 ц.: Оля Федчишин, Дітройт і Параскевія Молодець, Парма.	3 подякою
Антонія Кульчицька, фін. секр.	
Марія Бабяк, касієрка	

Аппи Мудрої приготували смачний обід. В часі обіду голови Відділів склали привіт, від 33 Відділу у Клівленді промовила п. Мазур. Голова Зіду п. Вокер зложила звіт із сходу СФУЖО, в яких вона в січні взяла участь, як членка Управи.

По обіді почались паради комісії, що тривали 2 год. Комісія складалась із голови і 5 або 6 членок, що обізнані з даною діяльністю праці. У певенкому гурті скоро й основно можна передискутувати кожну проблему. Кожна комісія випрацювала ряд проєктів, які потім відчитала на спільній параді.

Організаційна комісія, голова п. Кажий, секретарка М. Ясінська, члени пп. Бойчук, Назаркевич, Горбун і Бені.

Приєднування членок: Намічено встановлення організаційної референтки при Філії, що керувала б цією працею. Далше — вечірки по домах членок, на які запрошувати тих, що їх думаємо притягнути.

У дискусії зачілено справу несплачення вкладок членками. Чи можна й чи слід таку членку автоматично скреслити? Думки були поділені, але вкінці погодились у тому, що треба визначити відповідно довгий речинець. У часі його треба старатись пригадати членці її залегість та заохотити її до влати.

Над речинцем конвенції також розгорнулася дискусія. Членки комісії вважали 2 роки за коротким. Всі великі організації відбувають свої зїзди щотри або щочотири роки, бо коротший термін сильно обтяжує Відділи. Більшість була за тим, але п. Будзол заступала думку, що частіші зїзди обтяжують працю членства.

Комісія статутова, голова М. Слюсарчук, секретарка Ст. Залітна, члени К. Хомяк, А. Небоженко і М. Черіба.

Комісія поставила собі за завдання переглянути проєкт нового правилника для Філії чи Окр. Ради. Головні зміни: 1. Провід Філії чи Окр. Ради складається з Ради й Управи. Раду творять голови Відділів, а управу вибирають із делегаток Від-

ділів (по дві з кожного Відділу).

2. Рада Філії спільно з Управою укладає план праці для Філії СУ Америки. Взагалі провід Філії входить далеко більше в життя Відділів, як це було досі, а також дає про засновання нових Відділів на своєму терені.

3. Відділи вплачують по 5 дол. на потреби Філії.

Над цим проєктом правилника розгорілась жива дискусія. Проєкт зустрів застереження у давніх членок, які видвигнули думку, що його наперед повинні переглянути й затвердити Відділи, а щойно потім може ухвалювати Окр. Зїзд (пп. Будзол і Ясінська).

Комісія виховна, голова О. Климишин, секретарка І. Захарків, члени О. Михалювич і Л. Вовк.

Голова комісії, що є також виховною референткою Головної Управи, пригадає зміст виховного обіжника, що його розіслано в 1954 р. Дискусія розгортається довкруги плану виховної праці по Відділах. Підкреслено потребу встановити в кожному Відділі виховну референтку.

Комісія пресова, голова п. Павлина Будзол, секретарка Марія Цісарук, члени пп. Галишин, Королишин, Ващук.

Обговорено журнал „Н. Ж.“ та поодинокі його частини. Висловлено побажання, щоб поширено дитячу й англійську сторінки, але на те потрібно, щоб кожна членка СУА передплачувала „Наше Життя“. Хто не вміє читати по-українськи, повинен передплачувати для знайомих чи залішценців. Однак підкреслено, що проблеми СУА повинні появлятись також на сторінках щоденної преси.

Комісія звязків, голова п. Анастасія Вокер, секретарка п. Зубаль, члени пп. К. Кобаса, М. Шапдак, Кардан і Васько.

Взаємне співжиття Відділів було предметом дискусії, а також співпраця з американськими жіпочими організаціями. Окрему увагу присвячено радіопередачам на хвилях „Вільної Європи“.

Комісія програмова, голова п. Цепенель, секретарка М. Ткачук,

члени пп. Ф. Базиль, П. Мазур і Т. Стельмах.

Дискусія торкнулась обезпеченевих можливостей при СУА. Були проєкти допомогового фонду чи дому для старших жінок (п. Сіділо), але це прийнялось. Голова станиці „Мати й Дитина“ п. Стельмах пропонує, щоб станицю прикріпити до Філії і щоб із кожного Відділу входили до неї делегатки. Працю станиці треба би поширити опікою над хворими. Пп. Слюсарчук і Мазур вказують на потребу взяти активну участь у господарському житті, підтримуючи українську торгівлю і промисловість.

По парадах комісії відчитано проєкти на спільній параді, де більшість їх схвалено. Оці проєкти подасмо на ст. 10.

В Окр. Зїзді взяли участь такі Відділи: 5, 23, 26, 31, 37, 58 і 63 із Дітройту, 14 і 25 із Клівленду.

Окр. Зїзд вшанувала своєю приявністю відома громадська діячка й письменниця др. Софія Парфанович.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори Окружної Ради СУА

Дня 29. ц. р. лютого зібрались представниці всіх Відділів Філадельфії у домівці Централі. Зборами проводила Марія Бабяк, голова 48 Відділу.

Після відчитання протоколу з останніх річних зборів, слідували звіти урядничок. Голова п. Анна Сивуляк подала огляд піврічної праці, взаємин з українськими організаціями та Федерацією Жіночих Клубів. Подякувала всім членкам Окр. Ради за допомогу в праці. Секретарка п. Ірина Качанівська здала звіт із кореспонденції та перегляд імпрез у 1954 р. Це було свято 70-ліття жін. руху, бінго та прогулька кораблем. З ініціативи Окр. Ради скликано віче, на якому п. О. Лотоцька поінформувала громадянство про конгрес у Гелсінкі та поділилась враженнями з відвідин наших центрів в Європі. Започатковано товариські гутірки (раз у місяць), яких відбуто чотири. В лютому Окр. Рада зорганізувала й перевела Окружний Зїзд Відділів із Філа-

делфії й околиці, де обговорено справи, звязані з Конвенцією СУА. Слідували звіти касієрки п. Михайлини Чайковської та пресової референтки п. К. Гардецької. Контр. комісія ствердила, що книги Окр. Ради в найкращому порядку. Збори висказали признання управі та подяку редакторці Л. Бурачинській за допомогу в організуванні гурток. В дискусії над звітами висловлено побажання скріпити співпрацю Відділів СУА з Окр. Радою.

На пропозицію п. Мицишин збори одногосно вибрали давню управу. В склад її увійшли: пп. Анна Сивуляк, голова; О. Сердюк, містоголова; Ірина Качанівська, секретарка; Михайлина Чайковська, касієрка; Оксана Генгало, культ.-освітня референтка; Кекилія Гардецька, пресова референтка. До контр. комісії увійшли: пп. М. Бабяк, З. Терлецька і І. Дяків.

У дальшому рішено з нагоди Окр. Зізду зложити даток на Дім СУА у висоті 50 дол. Окр. Рада запланувала перевести спільне свячене всіх Відділів на день 22. травня. При перскусці й чаю членки Окр. Ради ще весело й дружньо гуторили, доки пізна година не наказала йти додому.

Лідія Лемішкова, секр.

БРОНКС, Н. Й.

Річні збори 8 Відділу СУА

Дня 12. грудня у церковній галі зішлись дуже численно членки 8. Відділу. Голова Ева Корпало відкрила Збори молитвою і попрохала присутніх вшанувати пам'ять померлих членок однохвилинною мовчанкою. Рекордова секретарка Софія Штига прочитала протокол із попередніх зборів. Тоді збори вибрали на предсідницю п. Е. Хомів, а секретаркою п. М. Стравс.

Уступаюча голова п. Корпало зложила звіт із праці. Відділ відбув 12 зборів і одні надзвичайні, присвячені 85-літтю Олени Кисілевської. Тоді то ухвалено вислати нашій сеніорці подарунок 25 дол., за що отримали пиру подяку. Згідно з закликом Централі, Відділ вирудив групу з 5

членок із колядою. Вони заколювали 158 дол. і ті гроші поділено, як слідує: по 25 дол. — Ветерани, Сиротинськ СС. Ванеліянок, Комітет „Мати й Дитина“, церква в Бронксі, ЗУАД-Комітет і УКК. В День Матері і восени 8 Відділ улаштував балі, які принесли матеріальний дохід.

Окрім того Відділ брав участь у параді на День Подяки, у доповіді п. І. Павликовської, у Дні Матері Окр. Ради, у посвяченні прапорів, на яке наш Відділ зложив крижмо 10 дол. Цей сньо-жовтий прапор прийняла наша голова Олена Лотоцька, а потім голови чотирьох Відділів і обіцяли вірно під ним працювати для нашого поневоленого українського народу. Відділ брав участь у святі 70-ліття жіночого руху, яке вимагало багато сил і труду.

На кожних зборах читали ми обіжники чи реферати з Централі. З радістю ухвалили ми й піддержали виїзд нашої делегатки на конгрес Міжнародної Жіночої Ради в Гельсінкі. Багато праці зложили ми у Міжнародню Жіночу Виставку в Нью Йорку. Також спільно з іншими Відділами влаштували бал, що мав гарний успіх. Взяли участь у Зізді СУА, де промовляла до нас голова Централі Олена Лотоцька і зясувала нам стап Дому СУА у Філадельфії. Внаслідок того ми ухвалили на останніх зборах закупити ще один уділ за 100 дол.

Членки вислухали звіту й подякували голові оплесками за таку корисну працю. Потім звітували секретарка, касієрка й інші уряднички. Контр. комісія (пп. Марія Рігель і Анна Свенсон) потвердили, що знайшли книжки в найбільшому порядку. Поставили внесок довіря уступаючому урядові, а гучні оплески присутніх тягнулись довго.

Пристапулено до вибору нового уряду. Предсідниця п. Хомів піднесла питання, чи давній уряд не залишився б і цього року. Її прохання піддержали всі присутні, а коли уряднички погодились, тоді це їх рішення прийнято гучними оплесками. Отже зостався давній уряд, а тільки рек.

секретарку перевибрано, бо давня не погодилась на вибір. П. Хомів подякувала і побажала успіху новому урядові. П. Корпало перебрала дальше ведення зборів, подякувала за довіря і заявила, що зі щирого серця буде працювати на добро 8 Відділу СУА. Вона зложила побажання всім членкам з приводу Різдва Христового. Річні збори закінчено молитвою.

До уряду 8 Відділу ввійшли: Ева Корпало, голова; Марія Собол, містоголова; Ева Хомів, рек. секр.; Марія Стравс, фін. секр.; Юстина Івусич, касієрка. До контр. комісії ввійшли Марія Рігель і Анна Свенсон. Відвідувачки хворих: Олена Вус і Софія Штига.
Ева Корпало, голова
Ева Хомів, секр.

МАЯМІ, ФЛА.

Свято злуки земель

За ініціативою 17 Відділу і при співучасті всіх українських організацій Маямі, дня 30. січня відбулося Свято злуки земель у приміщенні Українсько-Американського Клубу. Свято відкрила культ.-освітня реф. О. Подубинська. Американський гимн виконали удвох Зоря Подубинська на фортепіані, а Володимир Пошкуль на мандоліні. Святочну промову виголосив парох гр.-катол. церкви о. Смаль, а промову про значення 22. січня виголосив інж. В. Рижевський. З музичних точок слід згадати виступи пари З. Подубинська — В. Пошкуль, що відіграли „Аве Марія“, „Закувала та сива зозуля“ і „Айстри“. Із деклямацій виконано „Три дупі“ Т. Шевченка (пп. Лідія Остапюк, Зоря Подубинська і Пуся Сташинська) і „Дух України“ Ст. Руданського (Зоря Подубинська). Подяку за переведення свята зложив іменем Т-ва Вояків п. Василь Подубинський. На закінчення присутні відспівали „Ще не вмерла Україна“. На допомогу Українській Національній Раді переведено збірку, яка дала 50 дол. Щире Спасибі!

Культ.-осв. референтка

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Річні збори 25 Відділу

Дня 6. лютого в Укр. Нар. Домі зійшлися членки Відділу. Обговоривши 70-ліття жіночого руху, що його 25 Відділ гарно відсвяткував, голова Відділу п. Пусило приступила до звітування за 1954 р. Коли всі уряднички зложили звіт, слідували вибори. До нового уряду ввійшли: пп. Р. Пусило, голова; А. Модна, заст. голови; Ф. Свідрик, касієрка і фін. секр.; П. Кісіль, заступниця; А. Карась, рек. секр.; М. Годованець, заступниця.

Анна Карась, рек. секр.

ГЕМТРЕМК, МИШ.

Річні збори 26 Відділу СУА ім. О. Басараб

Дня 14 грудня 1954 р. відбулися збори у шкільній аудиторії при досить численній участі членок. Голова п. Анна Стецько відкрила збори і по прочитанні протоколу вибрано президію, до якої ввійшли п. Анна Ганиш як голова, а п. Марія Слюсарчук як секретарка. Звіт цілорічної праці коротенько переповіла голова п. Анна Стецько. Складаючи щиру подяку, з вдоленням заявила, що зі сторони уряду й членів зазнала повної співпраці і що тільки завдяки тому наш Відділ досягнув слідувачий успіх. Улаштовано Свят-Вечір, свято в честь Ольги Басараб, що його уряджувати Злучені Жіпочі Організації. Відділ брав живу участь у підготовці до 70-ліття жіночого руху, а також „Українського Дня“, що влаштувала Філія СУА в Дітроїті. Два бігга, на одному з них була переведена вигравка гарних речей на книжечки. Рекордова секретарка п. Катерина Кобаса подала, що відбуто дев'ять засідань, на яких прочитувано обіжники Центральної обговорювано різні справи. Окрім секретарства виконувала багато інших доручених їй обов'язків. Потім слідували звіти кореспонденційної секретарки п. Бережанської, яка точно повідомляла про збори, а рівночасно була делегаткою до Федерації. Доглядачка хворих п. Катерина

Бук номимо слабого здоров'я відвідувала хворих членок. Окрім того дуже багато праці викладала в розпродажу квитків (тікетів) на імпрези та книжечок на вигравку. Звіти фін. секретарки п. Юстини Прибилиці і скарбнички п. Анни Ганиш, які то нерозлучно вже сьомий рік підряд виконують ту функцію, вповні годилися, що й підтвердила контр. комісія в складі двох членів, пп. Марії Гуменчук і Катерини Колодій. На тій підставі уділено управі абсолюторію. Загальний прихід випосив 1,009.65 дол., що його по оплатенні всіх зобов'язань розподілено, як звичайно, на різні добродійні цілі, а саме: укр. парох. школа 200 дол., на УККА 50 дол., на „Юнайтед Фондейшен“ 10 дол., заплачено дорогу до Філадельфії для одної Сестри Васпльїнки на Євхаристійний Конгрес 30 дол., за залишенців в Австрії 15 дол., на будову монастиря для Сестер, що її плянує папа парохія 50 дол. Багато видано на Служби Божі за хворих і померлих членок, на квіти до Божого Гробу, на малювання церкви. Точніший звіт буде поданий на Конвенції.

Голова комітету підприємств п. М. Дидів не була присутня, але збори висловили їй щиру подяку за тяжку працю в кухні, з чого Відділ мав гарний дохід. Слідувачим був звіт голови Комітету „Мати й Дитина“, п. Теодозії Стельмах, що так представляється: Переведено в тому році великодню й різдвяну збірки, що принесли 138 дол. 50 ц. За ініціативою місцевого Відділу УККА, Пластової Станиці Дітроїту, СУМА ім. Пилипа Орлика, Спортивного Товариства „Черник“, оркестри „Трембіта“ і нашого Комітету влаштовано 25. листопада 1954 р. в День Подяки імпрезу „Зустріч давнішої й нової імїграції“, яка пройшла з гарним успіхом. Чистий дохід виносив 220 дол., що разом збрало суму \$358.50, яку розподілено, як слідує: На літні табори й різдвяні дарунки для Юного СУМА в Амберзі 95 дол., на адміністрацію Об'єднання Українських Жінок у Німеччині 17.30 дол., а для пайбідішних хворих

родни у День Різдва Христового 100 дол., для проф. Гр. Ващенко 6 дол., для дітей у Куфштайні, Австрія, на яливу 50 дол., для дітей у Зальцбурзі, Австрія, 82.50 дол., для хворого в санаторії Тальгам Івана Шкварка 5 дол. Поштова оплата 2.70 дол. Від усіх обдарованих одержав наш Комітет і всі вище згадані товариства щирі, зворушливі подяки за пам'ять про них. Провірка збіркових лист, посвідок послілки, а рівночасно одержані звіти розподілу переглянули пп. К. Хомяк і К. Кобаса. Наприкінці Теодозія Стельмах подякувала за співпрацю не лише членам Комітету, але й тим членам, які виказали велике зрозуміння для акції, а до тих належать: пп. О. Климишин, О. Макар, О. Ткачук, Г. Іванцева, Неганів, Іваницька, І. Захарків, Прийма, Колюхова, Савків, Філіппів і Годів. Всі ці звіти, що їх збори прийняли з повним признанням, були найкращим доказом виконання пам'яченої праці.

Приступлено до вибору нового уряду. З приємністю мусило ствердити, що цим разом понад сподівання в дуже коротенькому часі вибрано уряд, а тим сповнився заклик передсідниці зборів п. Ганиш, яка зараз на вступі просила членок не відмовлятися від прононованих функцій, бо вірять, що всім нам повинно належати на розвою нашого Відділу. Отже до уряду на 1955 рік увійшли: м. Марія Бережанська, голова; заступниця: п. Катерина Кардан і п. Марія Слюсарчук. Рекордова секр.: п. Катерина Кобаса, заступниця п. Теодозія Стельмах; фінансова секретарка п. Юстина Прибилиця, заступниця п. Марія Будор; скарбничка п. Анна Ганиш, заступниця п. Марія Васько; кореспонденційна секр. п. Теодозія Стельмах. Делегатки до Філії СУА пп. Оксана Ткачук і Марія Слюсарчук, до Федерації: пп. Хомяк, Бережанська і Колодій, до УККА пп. Стецько, Ганиш і Хомяк. Пранорщиці пп. Гульчєвська і Анна Бойко, завідательки хворих пп. Сива і Фідик. Контрольна комісія: пп. М. Гуменчук і К. Колодій. Комітет підприємств: пп. Ю-

лія Кульчицька, голова, п. Сива заступниця. Комітет „Мати й Дитина” вибрано в такому складі: Теодозія Стельмах, голова; п. Марія Березюк, заступниця; пп. Катерина Кобаса, Олена Климишин, Катерина Бук, Олександра Вільхова, Марія Воронівська і Марія Федорак, члени.

Новий уряд намітив плян праці на біжучий рік, а в першу чергу живо обговорив програму Свят-Вечора, що його наш Відділ традиційно довгі роки уряджує. На тому збори закінчено.

Теодозія Стельмах,
кор. секр.

АЛЛЕНТАВН, ПА.

Роковини смерті О. Басараб 40 Відділу СУА

Як щороку, так і сьогодні влаштували ми свято у ці роковини. В неділю 12. лютого по Службі Божій о. Левицький відправив папахиду, а члени СУА і церковне Сестрицтво виступили зі світлом, щоб віддати Покійній належну пошану. О год. 5-ій по пол. відбулись поминки. Голова Відділу п. Лаба розпочала це свято молитвою, а потім пояснила коротко значення свята. Почалась перекуска, в часі якої п. Каралуп сказав промову про життя і смерть жінки-героїні. Потім прохав, щоб не забути за тих, що потребують помочі від нас. Члени перевели збірку, з якої післано 25 дол. на фонд „Мати й Дитина”. Потім промовляли ще старші й молоді та висловлювали признання для Союзу Українок Америки за це свято. На кінці п. Лаба подякувала всім за пам'ять і пожертви.

П. Л.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 46 Відділу СУА

Дня 11. грудня 1954 р., в присутності 45 членок, відкрила збори голова Відділу п. Меланія Мила та передала провід президентці зборів п. Марії Телятник. Секретарювала п. Марія Филипович. Председниця закликала присутніх вшанувати па-

мять померлих членів однохвилинною мовчанкою.

Голова контрольної комісії п. Зеновія Терлецька зложила звіт із своєї праці та заявила, що каса була ведена взірцево і праця управи заслуговує на признання й похвалу.

Голова управи п. Меланія Мила зясувала працю Відділу, що начислює 50 членів, та подала дані про стан каси. Зараз Відділ не має ніяких задегностей, усі вкладки, як до Централі, так і СФУЖО вирівняні. Також вплачено 25 дол. на висилку делегат-

**Меланія Мила, голова 46 Від. СУА
у Філадельфії**

ки СУА на міжнародній жіночій конгрес у Гельсінкі. На добродійні цілі видапо в останньому році 155 дол., з того на церкву 100 дол., на ремонт дому „Свободи” 10 дол., на т. зв. Фонд Матері Зиловії — сиротящець 10 дол., до Громади 10 дол., на парафіяльну школу св. Миколая 25 дол. Це все вдалося зробити завдяки гармонійній співпраці членів з управою, за що голова складає всім подяку.

Після того звітує довголітня секретарка Відділу п. Антоніна Кульчицька. Впродовж року, кожного місяця (за винятком вакацій) Відділ відбував сходни. Участь членів була досить численна. Мінімальна скількість була 27. Для оживлення праці влаштовувано реферати та імпрези. Важливі з них — це 25-ліття нашого Відділу, свято в честь Ольги Басараб з обширною програмою та рефератом, традиційний вечір званий „колядою”, чайний вечір та декіль-

ка „бінго”. Впродовж року не прибуло ніяких нових членок і на цю ділянку треба в майбутньому році звернути особливу увагу. Тут слід би відмітити, що секретарка п. Антоніна Кульчицька, не жалюючи ні часу, ні труду, працює на своєму пості 11 років і досюгочасний розвиток нашого Відділу та його успіхи треба завдячувати у великій мірі невтомній праці п. Кульчицької.

Касієрка п. Анна Візнер подала стал каси та заявила, що праця в нашому Відділі давала їй багато вдоволення і тому дякує за співпрацю та бажає успіхів на будуче.

При кінці подали звіт зі своєї праці відвідувачки хворих пп. Коліняк і Вілкінс. Виявилось, що обі вивязались із свого задання вповні, за що одержали від Відділу признання.

Тоді на внесок председниці уділено уступаючій управі абсолюторію та переведено вибори.

Нову управу вибрано в такому складі: голова — п. Меланія Мила, секретарка — п. Антоніна Кульчицька, касієрка — п. Анна Візнер, відвідувачки хворих — пп. Ева Вілкінс і Михайлина Коліняк. Заступниця голови — п. Анна Харук, заступниця секретарки — п. Марія Филипович. Контрольна комісія: пп. Зеновія Терлецька і Марія Телятник.

Председниця зборів побажала новій управі успіхів та витривалости в праці. Гимном Союзу Українок закінчено збори.

Марія Филипович

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Виставка українського народнього мистецтва

Протягом місяця лютого ц. р. пишталася велика зала „Меморіал Арт Галлери” в Рочестері здобутками українського народнього мистецтва. Виставка, улаштована заходом 47 Відділу СУА в Рочестер, Н. Й., давала змогу відвідувачам подивляти високомистецькі, старинні килими, тканини, вишивки і їх примінення в модерному житті, скомплетовані народні строї із різних околиць

України, різьбу, кераміку й вишайки. Із-за обмеженого приміщення, експонатів не було багато, але вміло й по-мистецьки уложені на столах, чи удраповані на стінах, вони приковували око глядача орнаментикою й кольористикою, питомою дапії околиці. Велика мана України при вході на залю інформувала відвідувачів про цю землю, звідки походять ці мистецькі дороговці, збережені по найбільшій частині сентиментальною українською жінкою.

Широковідома американська кореспондентка п. Вірджинія Смит у своїй статті в рочестерському „Таймс Юнен“ висловила свій подив і признання тим переселенцям, які, втікаючи майже з порожніми руками від комуністичного агресора, зуміли подумати про збереження цих національних здобутків.

Головною атракцією в дні відкриття виставки був концерт української пісні й танку. Концерт відкрила при переповненій американською й українською публікою залі, директор Галерії Мистецтв п. Ізабел Гердл, вітаючи сердечно присутніх та складаючи подяку організаторкам виставки й концерту. Два короткі реферати, перший про Україну й її культуру, що його виголосила народжена тут українка п. Ірина Клодзінська, а другий про нову українську імміграцію в Рочестері, виголошений п. Лариссою Жовнірович, що тому 5 років приїхала до Америки, допомогли слухачам довідатись, хто ми, яке наше минуле, яка наша праця й які наші стремління. Популярний на терені Рочестеру й околиці Український Національний Хор виступив у стилевих народніх одягах під диригентурою інж. Ярослава Матковського, який дуже вдатним і обдуманим репертуаром пісень дав нагоду чужій публіці пізнати українську пісню: любовиутужливу, жартівливу, бадьору-бойову, як також коляду й щедрівку. Молоді танцюристи з тапкової школи проф. Івана Заболоцького запізнали глядачів із чаром українського танку, а п. Богдан Хомяк своїм сольом „Гонак“, як рівнож у дуєті з п-ною

Мартою Благою збирав докази признання на залі у виді бурхливих оплесків. Наситивши духа красою українського мистецтва, задоволена публіка розходилася додому. З того дня почавши, виставка тішилась великою фреквенцією впродовж цілого місяця.

Це було б коротко про виставку, а тепер слід згадати тих, що своєю муравлиною працею причинились до великого успіху імпрези. Для зорганізування виставки створено Комітет, який очолювала пані П. Клодзінська, референтка звязків 47 Відділу, заступницею голови була п. А. Смеречинська, секретаркою п. М. Приймак. Члени: пп. О. Харамбура, Л. Демиденко, І. Клодзінська, І. Костилюк, М. Крамарчук, К. Квасниця, М. Пічак. Завдяки організаційному хистові п. П. Клодзінської нам удалося здобути приміщення на виставку в Галерії Мистецтв, а після успішного переведення її, установити собі позицію в мистецьких кругах Рочестеру.

Пані А. Смеречинська своєю наполегливою і невтомною працею, збрала між членками й членами нашого Відділу, від громадян Рочестеру, а навіть і Бофало, цінні, рідкі експонати. Вона також звернулася до Централі СЧА з проханням випозичити нам експонати з музею СЧА на цей протяг часу і її старання увінчалися успіхом. При допомозі ще кількох пань, вона займалась сортуванням, значенням і описом експонатів. При самому укладанні експонатів намагали їй своїм цінним досвідом і знанням пані Ірина Костилюк, Людмила Демиденко і Петронела Клодзінська. Не можемо поминути мовчанкою мистецького оформлення програми концерту й афіші в українському стилі виконання п. Л. Демиденко, які викликували захоплення своєю оригінальністю.

Та не тільки члени комітету, але всі членки нашого Відділу не жаліли ні труду, ні часу, щоб чим мога причинитись до піднесення мистецького рівня виставки.

Ми горді, що нам все таки пощастило зреалізувати наші 3-річ-

ні стремління в зорганізуванні виставки українського мистецтва в Рочестері, яку треба розглядати, як значний і успішний крок у популяризації серед американців українського мистецтва, а одночасно й української справи.

Марія Крамарчук
голова 47 Відділу СЧА

БЕТЛЕГЕМ, ПА.

Звіт із річних зборів

Дня 13. березня відбулися річні збори 50 Відділу СЧА. Голова п. Олена Маруненко відкрила збори молитвою і подала порядок парад. Предсідницею зборів вибрано п. Городніську Іванну, а секретаркою п. Цегельську Надю. Слідували звіти: секретарки, касієрки і контрольної комісії. Секретарка Мирослава Чубата звітувала за працю управи за минулий рік. Відділ відбував ширші сходини з рефератами, уряджував імпрези, як Андріївський Вечір, Свято 70-ліття жіночого руху, зайнявся допомогою залішенням, висплатючи пачки одягу й харчів. Докладний фінансовий звіт подала касієрка п. Марія Корчева. Голова Контрольної Комісії п. Ярослава Цегельська заявляє, що всі книжки були ведені в порядку і ставить вресок на уділення абсолюторії уступаючій управі.

Приступлено до вибору нової управи. Тому, що п. Маруненкова не прийняла кандидатури — головою вибрано п. Ярославу Цегельську, п. Анну Гарас заступницею, п. Мирославу Чубату секретаркою, п. Марію Корчеву касієркою. До Контрольної комісії увійшли: пп. Марія Михайлів, Марія Шпрінґер і Христіна Біланіч.

П. Ірину Михайлів вибрано почесною головою.

Нововибрана голова п. Я. Цегельська подякувала за вибір і закрила молитвою збори.

М. Чубата, секр.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

Відділ 13 Честер — зложив 30 дол. на фонд „Мати й Дитина“ а не 20 дол. як було подано в числі 3 за березень, ц. р.

ВІСТІ З КОМІТЕТУ „МАТИ Й ДИТИНА“

ГЕМТРЕМК, МИШ.

Великодня збірка для
залишенців

Комітет „Мати й Дитина“ при 26 Відділі СУА даліше продовжує свою роботу допомогою акції для залишенців в Європі, яких життєві обставини не кращають, а навпаки щораз то тяжчі. В минулому році ми вислали тільки грошеву допомогу, а про розподіл подано точно в річному звіті праці 26 Відділу СУА. Цього року, ми вислали пачки, помімо голосів зі сторони деяких організацій, що послілка одягу й взуття недоцільна, бо в Німеччині й Австрії все можна купити. І, правду кажучи, такі поголоски баламутили жертводавців. Наш Комітет не звертав на те уваги, бо маючи тісні звязки з усіма обдарованими нашою послілкою, ми знали, яку велику користь не лише матеріальну, а ще більше моральну, те все для них приносить. А в додаток якраз у тому самому часі в щоденнику „Свобода“ з 18. березня 1955 р. появилася стаття під заг. „Чи потрібна допомога одягом в Європі“, в якій точно підтвержені погляди нашого Комітету щодо допомоги в теперішніх часах, коли європейські країни так гарно відбудовані, але не для нещасних залишенців.

Переведено збірку одягу, взуття, харчів і грошей, що дала такий вислід: Дня 29. квітня ц. р. вислано 37 пачок загальної ваги 1.607 фунтів. У тому було 157 ф. харчів. До Австрії для дітей у Куфштайні 10 пачок на 481 ф., в тому 75 ф. харчів. До дому старців у Мюнхені одягу на 78 ф. Для дітей у Людвігсфельді, Нім., одяг і черевики на 514 ф. Для дітей Юної СУМ в Амберзі 464 ф., у тому 72 ф. харчів. Для Володимира Соколика у Франкфурті, який вийшов із санаторії, одяг і черевики на 36 ф., у тому 10 ф. харчів. До Франції для вдови Параски Петрук і сина одяг та взуття на 34 ф. — Харчі зложили такі громадяни: К. Бук, Вороновська, Вільхова, К. Кобаса, З.

Тустанівська, Чубата, Камінська, Білий, Чубан, Н. Н., Кошів, В. Рчі. Ве 2223 Фабер, Лопушанська, Голуб, Панчак, Воскрес, Лещишин, Стефанишин і Федорак.

Грошева збірка на поштову послілку дала суму 152.22 дол., яку зложив такі громадяни: По \$5.00: д-р С. Парфанович, А. Ганиш, В. Кузик, М. Цісарук, Н. Прийма. По \$3.00: д-р Ткачук, Я. Недзвецька, С. Гайда, С. Климишин, І. Захарків. \$2.47 С. Василіук. По \$2.00: В. Целюх, А. Вільхова, М. Березюк, З. Камінська, М. Лещишин, Росткович, М. Линецька, М. Слюсарчук, А. Волкер, А. Галишин, Гр. і Л. Галіженко, М. Дяків, Р. Крохмалюк, С. Дуб, М. Цап, М. Зубаль, Л. Шаєнко, інж. Д. Березовський, М. Климишин, Е. Барнич. С. Припляк, д-р А. Недзвєцький, Д. Конюх, О. Гевко. — По \$1.50: С. Заплітна, Ю. і Ст. Вірстюк, І. Подгурська, О. Захарків, Н. Яцків, А. Качмар. — По \$1.00: Т. Стельмах, А. Ганиш, М. Бережанська, К. Кобаса, А. Боднар, М. Федорак, К. Кардаш, Л. Борискевич, Р. Крушельницька, К. Сива, М. Васько, Е. Будзьяк, М. Дидів, К. Бук, В. Чубан, М. Малинович, Р. Кіналь, Р. Клепарівський, В. Шалайко, Е. Вітшишин, Ф. Сіділо, П. Мазур, К. Хомяк, О. Шустер, Д. Горбубсь, Я. Скипакевич, Г. Іванець, М. Ковшун, В. Стрілецький, Т. Чикета, М. Івасишин, М. Захарків, М. Воскрес, А. Кривіцька, К. Антоняк, І. Кошів, З. Карпінська, М. Гуран, М. Кавецька, І. Сливка, І. Бабій, Я. Казанівська, І. Решетилевич, А. Винник, Н. Носенко, С. Білий, Л. Казієвич, д-р К. Вагілевич, Гр. Козак; решта дрібними. — Поштова оплата \$123.62 й інші звязані з тим видатки \$6.00. В касі лишається \$22.50.

Збірка на загал винала добре, одежа була дуже гарна, як для дітей, так і для старших. Тільки харчів замало, тому їх призначено для дитячої кухні, а не до загального розподілу. Ми віримо, ро будуть вдоволені з нашої

ІЗ ВИДАНЬ ДЛЯ ЮНАЦТВА

Володимир Барагура: МЕЧ І КНИГА. Історичні оповідання для дітей і молоді. „Євшан-Зілля“, Торонто, 1954. Обкладинка мистця Мирона Левицького. Ілюстрації мистця Петра Андрусєва. Бібліотека юного читача ч. 12. Ст. 70. Ціна 1.75 дол.

Історія не промовляє до юнацької душі датами й цифрами. Навіть воєнні походи чи витрані битви не ворушать її так, як поодинокі епізоди. Постаті чи події, що своїм висказом чи кольоритом характеризують цілу добу.

Оттаким шляхом підійшов Володимир Барагура до історичних подій. Використав у 14 нарисах різні перекази й історичні факти, змалювуючи їх у приступній формі. Більшість їх торкається княжої доби. Але й козаччина та нові часи мають тут свої події.

На самому початку уміщений переказ про князенка, що виріс у ханському полоні і щойно запах степової трави, Євшан-зілля збудив у нього спомин про рідну землю. (Поворот на вітчизну). Це мemento для нашої молоді. Бо ці нариси допомагають їй змалювати в уяві ту рідну землю, її чільних людей та відчутти подих нашої історії.

Чіткі ілюстрації П. Андрусєва розгортають перед читачем наш історичний побут. Л. Б.

послілки, а головню Австрія, бо це оставля для них допомога одягом, бо військова пошта, що давала такі великі полегші, закрита, а приватно ніхто не вслілі тих пачок оплатити.

Теодозія Стельмах, голова.

Передплату „Нашого Життя“ в Англії приймають:

Vira Smereka
36, Temple St.

Heaton, Bradford, Yorks.
Rudenska Myroslawa
335, Woodborough Rd.
Nottingham, England

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

MA 7-1320

LO 3-9910

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF

LESYA UKRAINKA

Translated by Perdval Cundy
Foreword by Clarence A. Manning

Ціна книжки \$5.00

Замовлення приймає

**Ukrainian National
Women's League
of America, Inc.**

909. N. Franklin St. Phila. 23, Pa.

ЗБІРНИКИ ДЛЯ ДОШКІЛЛЯ ТА ПЕРШИХ КЛАС ШКОЛИ

Весна 50 ц.

Літо 70 ц.

Осінь 70 ц.

Зима 50 ц.

Казки, віршики, інсценівки, гри
упорядкувала Марія Юркевич

Замовляти в ЦЕНТРАЛІ СУА

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH
SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort
No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

УКРАЇНКИ В КАНАДІ, АМЕРИЦІ Й ІНШИХ КРАЇНАХ СВІТУ!

Читайте і передплачуйте одинокий жіночий журнал у Канаді
„ЖІНОЧИЙ СВІТ“, який видає кожного місяця Організація
Українок Канади ім. Ольги Басарабової.

„ЖІНОЧИЙ СВІТ“ охоплює собою всі ділянки суспільного
життя, цікаві для українського жіноцтва. В ньому знайдете
статті на теми: культурно-освітні, виховні, організаційні, го-
сподарські й ін. Є в ньому і зразки укр. літератури та поезії.

„ЖІНОЧИЙ СВІТ“ дає також поради українським жінкам із
різних ділянок життя. Для дітей є окрема частина — т. зв.

„ДИТЯЧИЙ СВІТ“, в якій, крім листа до діточок від редак-
торки, є цікаві оповідання та гарні віршики. Журнал багато
ілюстрований. Річна передплата в Канаді й Америці \$2.50.

В інших країнах \$3.00.

Висилайте вашу передплату на адресу:

WOMAN'S WORLD

P. O. Box 791 — Winnipeg, Man., Canada

Printed by "AMERICAN", 917 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa.